

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΦΩΤΕΙΝΗΣ

ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Ψαλλομένη τῇ ΚΣ'. τοῦ Φεβρουαρίου Μηνός.

Ἐπιδιορθωθείσα διὰ Γρηγορίου Πρωτοσυγγέλου τοῦ πρώην
Πανιερωτάτου ἁγίου Συμεῶντος Κυρίου Κυρίου Προκοπίου

Ἐγράφη δὲ διὰ Νεοφύτου Ἱεροδιακόνου τῆς αὐτῆς
Μητροπόλεως

Τὸ πρῶτον Τύποις ἐκδοθεῖσα διὰ δαπάνης τῶν τιμιωτάτων
Ἀρχόντων τῆς αὐτῆς Πολιτείας Κυρίων Κοντομούζη, Μπαλ-
τατζή καὶ Περάκη καὶ μετ' ἐπιμελείας διορθωθείσα.

Νῦν δὲ τὸ δεύτερον ἐκδίδεται δαπάνῃ Δημητρίου Γ. Ζαρίμπα
μετὰ πολλῶν προσθηκῶν

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

1906

ΜΗΝΙ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΩ κς'.

Τῆς Ἀγίας ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος

ΦΩΤΕΙΝΗΣ

ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν
στιχηρὰ προσόμια, ἤχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὡς λαμπρὰς φωτοπάροχος, Φωτεινὴ ὤφθης σήμερον, ἐν τῇ θείᾳ μνήμῃ σου, Μάρτυς Ἐνδοξε, τοῦ ἀνεσπέρου φωτός γάρ, τὸ φῶς ἐξαντλήσασα, κατεφώτισας λαοὺς, τοὺς ἐν σκότει ὑπάρχοντας καὶ κηρύξασα τὸν Θεοῦ Θεὸν Λόγον, διὰ τοῦτο, ἐπαξίως ἡξιώθης, τῆς Οὐρανῶν Βασιλείας σεμνή. Δίς.

Τῆς δορᾶς ἢ ἀφαίρεσις, μαρτυρίου δριμύτερον παντὸς πέλει Μάρτυρες, ἀξιάγαστοι, ἦν περ ὑπέστητε ἅπαντες, Φωτεινὴ αἰοίδιμε, σὺν υἱῷ σου Φωτεινῷ, Ἰωσὴ τῷ θεόφρονι, καὶ τῇ θαυμαστῇ, Ἀδελφῶν σου πεντάδι μετὰ θείου, τοῦ Δουκὸς καὶ σεβωνύμου διὸ εὐκλείας ἐτύχετε. Δίς.

Φωτεινὴ ἅμα μέλψωμεν, τὴν Φωτὴ καὶ Φωτίδα τε, Κυριακὴν τὴν ἐνδοξον, καὶ Παρασκευήν, Φωτεινὸν φωτὸς ἔμπλεον, καὶ τὸν τούτου ὁμαίμονα, ἅμα

Σεβαστιανῶ· ὦν τὸ κλέος ἀκήρατον διὸ σπεύσωμεν
δυσωπῆσαι ἐν πίστει, ὅπως τούτους, πρέσβεις ἔχω-
μεν Κυρίῳ, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων αὐτούς. Δίς.

Δόξα, ἤχος πλ. β'.

Ζήλω πυρπολουμένη τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, κήρυξ
ἐγένου πανταχοῦ Φωτεινὴ αἰοίδιμε, ποτισθεῖσα
γὰρ ἐπὶ τὸ φρέαρ ὕδωρ τὸ ζῶν. Ἀδελφαῖς καὶ Τέκνοις
πρῶτον ἐξέχεας, τοὺς Τυράννους καταπατεῖν, καὶ
βασάνων ποικιλότητος καταφρονεῖν ἐδίδαξας, ὅθεν
καὶ λαοὺς ἀπίστων τῷ Χριστῷ προσαγαγοῦσα διὰ
τῆς δοθείσης σοι χάριτος, ἀνήχθης εἰς οὐρανοὺς, ἐνθα
οὐ διψήσεις εἰς τὸν αἰῶνα, ὡς ἐπόθησας.

Καὶ νῦν.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ
ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀ-
χρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμφας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς
ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προῆλθεν ἀφράστως σαρκωθεὶς,
φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος
δι' ἡμᾶς οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ'
ἐν δυαδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν
ικέτευε, Σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυ-
χὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος, τὸ φῶς Ἰλαρόν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας
καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Σοφία ἐν ἐξόδοις ὑμνεῖται, ἐν δὲ πλατείαις παρρησίαν ἄγει· ὁ
Θεὸς τῇ Σοφίᾳ ἐθεμελίωσε τὴν γῆν, ἡτοίμασε δὲ οὐρανοὺς ἐν φρο-
νήσει· οὐκ ἐν παραρῆξιν, τήρησον δ' ἐμὴν βουλὴν καὶ ἐννοίαν, ἵνα
ζῇ σὴ ψυχῇ καὶ χάρις ἐπὶ τῷ σῶ τραχίλῳ· ἔσται δὲ ἰσσις ταῖς

σαρξὶ σου καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου ὁ δὲ ποὺς σου οὐ μὴ προσ-
κόψη, ἐὰν γὰρ κἀθὲν ἀφοβός ἔσῃ, ἐὰν καθελῇς ἡδέως ὑπνώσεις, ὁ γὰρ
Κύριος ἔσται πρὸ τῶν ποδῶν σου, καὶ ἐρείσει σὸν πόδα ἵνα μὴ ἀγρευ-
θῇς· μὴ ἀπόσχου εὐ ποιεῖν ἐνδεεῖς, ἡνίκα ἂν ἡ χεὶρ σου ἔχει βοη-
θεῖν· μὴ εἴπεις ἐπανελθὼν ἐπάνεγκε καὶ αὔριον σοὶ δώσω, δυνατοῦ
σοῦ ὄντος εὐ ποιεῖν· ἀκάθαρτος ἐναντι Κυρίου πᾶς παράνομος, ἐν
δὲ δικαίοις οὐ συνεδρεῖ. Κύριος ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται, ταπει-
νοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Υἱέ ἀνοίγε σὸν στόμα ἐν φόβῳ Θεοῦ, καὶ κρῖνε πάντα ὑγιῶς,
ἀνοίγε σὸν στόμα καὶ κρῖνε δικαίως, διάκρινε δὲ πένητας καὶ ἀσθε-
νεῖς καὶ γυναῖκα. Γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὐρήσει; Τιμιωτέρα δ' ἐστὶ
λίθων πολυτελῶν, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστὶ· θαρρεῖ ἐπ'
αὐτὴν ἡ καρδία τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ἡ τριαυτὴ σκύλων οὐκ ἀπορήσει,
ἐνεργεί γὰρ τῷ ἀνδρὶ εἰς ἀγαθὰ πάντα βίον. Εὐραμένη ἔρια καὶ
λίθον ἐποίησεν εὐχρηστα ταῖς χερσὶν αὐτῆς. Ἐγένετο ὥστε ναῦς,
ἐμπορευομένη μακρόθεν· συνάγει δὲ αὕτη τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνίστα-
ται ἐκ νυκτὸς καὶ ἔδωκε βρώματα τῷ οἴκῳ καὶ ἔργα ταῖς θερα-
παῖναις, θεωρήσασα γεώργιον ἐπρίατο, ἀπὸ δὲ καρπῶν χειρῶν αὐτῆς
ἐφύτευσεν ἀμπελόνα. Ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὀσφὺν αὐτῆς ἤρισε
τοὺς βραχίονας αὐτῆς ἐπὶ τὸ ἔργον, καὶ ἐγεύσατο ὅτι καλὸν ἐστὶ
τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀποσβέννυται ὁ λύχνος αὐτῆς καθ' ὅλην τὴν
νύκτα. Τοὺς πῆχεις αὐτῆς ἐκτείνει ἐπὶ τὰ συμφέροντα, τὰς δὲ
χεῖρας αὐτῆς ἐρίδει εἰς ἄτρακτον. Θύραν δὲ αὐτῆς διήνοιξε πένητι,
καρπὸν δὲ ἐξέτεινε πτωχῷ· Στόμα αὐτῆς διήνοιξε προσηκόντως καὶ
ἐννέμως καὶ τάξιν ἐνετείλατο τῇ γλώσσῃ αὐτῆς. Ψευδεῖς ἀρέσκαι
καὶ μάταιον κάλλος γυναικῶν οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῇ· γυνὴ γὰρ συνετὴ
εὐλογεῖται, φόβον δὲ Κυρίου αὕτη αἰνεῖτω, καὶ αἰνεῖσθω ἐν πύλαις
ὁ ἀνὴρ αὐτῆς.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Υἱέ, μὴ ὀλιγόροις παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγ-
χόμενος· ὃν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, μαστιγεῖ δὲ πάντα υἱὸν
ὃν παραδέχεται. Μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὗρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς
οἶδε φρόνησιν· κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι ἢ χρυσίου καὶ ἀργυ-
ρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀνητάσ-
σεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν, εὐγνωστος ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἀγαπῶσιν αὐ-
τήν, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστὶ. Μῆκος γὰρ βίου καὶ ἔτη
ζωῆς ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς πλοῦτος καὶ δόξα.
Ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον

ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Αἱ ὁδοὶ αὐτῆς ὁδοὶ καλαὶ καὶ αἱ τρίβοι αὐτῆς μετ' εἰρήνης, Σοφίας οὐ μήποτε ἰσχύσει κακία.

Εἰς τὴν Λιτὴν, στιχηρὰ ἰδιόμελα ἦχος α'.

Ανευφημείσθω σήμερον πιστῶς, Φωτεινὴ ἡ Μάρ-
τυς καὶ Ἰσαπόστολος, παρ' αὐτοῦ γὰρ τοῦ
Σωτῆρος τὸ ζώηρυτον νόμα ἀντλήσασα, ἐκχέει
πᾶσι πιστοῖς, καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Μαρτυρικαῖς μαρμαρυγαῖς, τὸν υἱόν σου λαμπρύ-
νασα Φωτεινὴ ἀγλαώνυμφε, πρὸς τὸν οὐράνιον
θάλαμον ἀνῆλθες, κλίμακα γὰρ ποιήσασα ὑπερύψι-
στον· μᾶλλον δὲ κατὰ τὸν ψαλμῳδόν, πτέρυγας πε-
ριστερᾶς προσκτησαμένη, διὰ βασάνων μαρτυρικῶν,
ἀνθ' ὧν ἀγάλλου αἰωνίως, πρεσβεύουσα ὑπὲρ τῶν
τιμώντων σε.

Ὁ αὐτός.

Πρὸς παμφάγου τὰς ἀκαθέκτους ὀρμάς, ἀνέστει-
λας Μάρτυς αἰοῖδιμε, σαῖς μὲν εὐχαῖς συντονο-
τάταις, καὶ ξίφους ἀπαραίτητον τομήν, ἀνενέργητον
ἔδειξας, ἐπικλήσει τοῦ Πνεύματος, οὐ τῇ δυνάμει
πᾶσαν ιδέαν μαστίγων ὑπερῷα, τοῦ αἰωνίου στε-
φάνου ἡξίωσας, μεθ' οὗ στεφανωθείσα, εὐχου ρυσθῆ-
ναι τὴν Πόλιν σου, πειρατηρίων ἐπερχομένων αὐτῇ

Δέξα, ἦχος πλ. α'.

Ανέτειλεν ἡμῖν, ὡς ἕαρ σελασφόρον ἡ ἀγλαῆς
μνήμη τῆς Μεγαλομάρτυρος, πάντων γὰρ ὑ-
πάρχουσα πρέσβυς, καὶ φρουρός, νέμει πᾶσι τοῖς ἐπι-
καλουμένης αὐτήν, καθ' ἐκάστην τὰς θεοπνεύστους

χάριτας, καὶ ἐπιτελοῦσι τὴν αἰτήσιον ταύτης πανή-
γυριν, ὡς παρρησίαν κεκτημένη πολλὴν πρὸς Κύριον,
πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζο-
μέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν
ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρραγῇ προ-
στασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Ρωσθεῖσα πόθῳ τῷ θείῳ Μάρτυς Χριστοῦ Φωτεινὴ,
τοῖς μαρτυρίου ἄθλοις, τῆς καλῆς μαρτυρίας,
ἐστέφθης σὺν τοῖς Τέκνοις, θαῦμα φρικτόν, τὴν γὰρ
δορὰν ἀφηρεῖς τε, καὶ ἀντ' ἐκείνης χιτῶνα ὑμενι-
κόν, ἐνεδύθης ὡς πολὺάθλε.

Θαυμαστός ὁ Θεός, ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Αθλητικούς τοὺς ἀγῶνας Χριστοπροσήμερε, ὑπέ-
μεινας γενναίως, μετ' οἰκείων καὶ τέκνων, νι-
κήσασα τὸν ὄφιν τὸν νοητόν, τὸν ὀτρύνοντα Νέρωνα,
διὸ τὰ γέρα λαβοῦσα ἅμα αὐτοῖς ὑπερέυχεσθε σω-
θῆναι ἡμᾶς.

Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Τοῦ μαρτυρίου τὰ ὄπλα λαβοῦσα ἔδραμες, τὸν
Μαρτυρίου δρόμον, μέχρι πόλεως Ρώμης, ἐνθα
λαμπρῶς ἠττήσω τὸν δυσσεβῆ, καὶ παράφρονα, Νέ-
ρωνα, πανευκλεῆς καὶ πανένδοξε Φωτεινὴ, ὑπερέυ-
χου τῶν τιμώντων σε.

Δόξα, ἥχος πλ. δ'.

Αθλητικοῖς παλαίσμασι τὸν ἐχθρὸν κατεπάτη-
σας. Φωτεινὴ παμμακάριστε, καὶ τὰς τούτου
μηχανὰς μαρτυρικῶς συντρίψασα. Σαμάρειαν ἐφυ-
γες, καὶ τοῖς Ἀποστόλοις συνόμιλος γέγονας, παρ-
ρησίαν ἔχουσα πρὸς Κύριον τῶν πιστῶς ἐκτελούντων
τὴν πανέορτον μνήμην σου, ἐκ κινδύνων λύτρωσαι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου,
καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ
θλίψεως.

Ἀπολυτίκιον ἥχος γ'. Θεῆς πίστεως.

Τροπάριον τῆς Ἀγίας φαλλόμενον τὰς Κυριακὰς
καὶ λοιπὰς ἑορτάς.

Ηεὶώ Πνεύματι καταυγασθεῖσα, καὶ τοῖς ἁ-
μασὶ καταρδευθεῖσα, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆ-
ρος πανεύφημε, τῆς σωτηρίας τὸ ὕδωρ κατέπιες
καὶ τοῖς διψῶσιν ἀφθόνως μετέδωκας, Μεγαλομάρ-
τυς καὶ Ἰσαπόστολε Φωτεινὴ, Χριστὸν τὸν Θεὸν
ἐκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον.

Ολὴ γέγονας φωτὸς δοχεῖον καὶ μαθήτρια Θεοῦ
τοῦ λόγου ὡς παρ' αὐτοῦ διδαχθεῖσα πανεύ-
φημε τῶν ἁμαρτιῶν τὴν χάριν πλουτίσασα τοῖς ἀσθε-
νοῦσι τὴν ῥῶσιν παρέχουσα, Μεγαλομάρτυς Φωτεινὴ
Χριστὸν τὸν Θεὸν ἐκέτευε δωρήσασθε ἡμῖν τὸ μέγα
ἔλεος.

Ἔτερον διὰ παρακλήσεις

Τὴν ἐκ Σαμαρείας ὑμῶν Χριστοῦ καὶ ἀξιοθεῖ-
σαν ὁμιλίαν τῆς παρ' αὐτοῦ Φωτεινὴν τὴν
θείαν ὑμνήσωμεν ἀξίως, ὡς μάρτυρα Κυρίου καὶ
Ἰσαπόστολον.

Ἐν τῷ Ὁρθρῷ, μετὰ τὴν α'. στιχολ. Καθ. ἥχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οἱ ἀγῶνες σου Σεμνὴ καὶ ὁ Στέφανος, οἱ ἰδρωτὲς
σου ἀγνὴ καὶ τὰ θαύματα τοῦ διαδόλου ἤσχυ-
ναν τὰ τρόπαια. Χριστὸν γὰρ τὸν Σωτῆρά σου ἐκ
καρδίας ποθοῦσα, οὐ μάλιστα, οὐ θάνατον δι' αὐτὸν
ἐπτόθης, ἀλλ' ἀνετέθης ὅλη τῷ Θεῷ, τοῦ Μαρτυ-
ρίου λαβοῦσα τὸν στέφανον.

Δόξα, τὸ αὐτό, καὶ νῦν

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρ-
τωλοὶ καὶ ταπεινοί, καὶ προσπέσωμεν ἐν με-
τανόια, κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς. Δέσποινα βοή-
θησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα· σπεῦσον, ἀπολλύ-
μεθα, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων· μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς
δούλους κενούς· σέ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Εἰς τὴν β'. στιχολ. Καθ. ἥχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ

Τὰς φρικώδεις τοῦ Νέρωνος ἀπειλάς, εἰς οὐδὲν
ἐλόγισω Μάρτυς Χριστοῦ, στερέμνιον ἔχουσα
ἀπὸ Κυρίου τὸ φρόνημα, καὶ σὺν πᾶσιν οἰκείοις, ὡρ-
μήσω πρὸς ἑπαθλα, ὅθεν ἐκομίσω τοὺς στεφάνους
θεόθεν, καὶ δόξαν ἀτελεύτητον εἰς ἀμοιβὴν τῶν βα-
σάνων σου, Φωτεινὴ ἀξιάγαστε, διὰ τοῦτο βοῶμεν

σοι· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρίσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν, τὸ πανάγιον ὄρος, τὴν φωταυγῇ νεφέλῃν ὑμνήσωμεν, τὴν οὐράνιον κλίμακα, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐχῆς τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης ὅλης, τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ Κόσμῳ καὶ ἄφεις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων. Διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσι, τὸν πανάγιον Τόχον σου.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἦχου.

Προκείμενον Θαυμαστός ὁ Θεός, στιχ. τοῖς Ἀγίοις
Εὐαγγέλιον Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (κ'. 3—11)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄγουσι τῷ Ἰησοῦ οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι γυναῖκα μοιχεῖα κατελημμένην, καὶ στήσαντες αὐτὴν ἐν μέσῳ λέγουσιν αὐτῷ· Διδάσκαλε, αὕτη ἡ γυνὴ κατελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ μοιχευομένη ἐν δὲ τῷ νόμῳ Μωσῆς ὑμῖν ἐνετείλατο τὰς τοιαύτας λιθοβολεῖσθαι, σὺ οὖν τί λέγεις; Τοῦτο δὲ ἔλεγον πειράζοντες αὐτόν, ἵνα ἔχωσι κατηγορεῖν αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς, κάτω κήψας, τῷ δακτύλῳ ἔγγραφεν εἰς τὴν γῆν. Ὡς δὲ ἐπέμενον ἐρωτῶντες αὐτόν, ἀνακύψας, εἶπε πρὸς αὐτούς· Ὁ ἀναμάρτητος ὑμῶν πρῶτος βυλέτω λίθον ἐπ' αὐ-

τὴν. Καὶ πάλιν κάτω κύψας ἔγραφεν εἰς τὴν γῆν. Οἱ δὲ ἀκούσαντας καὶ ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ἐλεγχόμενοι, ἐξήρχοντο εἰς καθ' εἷς, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων ἕως τῶν ἐσχάτων· καὶ κατελείφθη μόνος ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἡ γυνὴ ἐν μέσῳ ἐστῶσα. Ἀνακύψας δὲ ὁ Ἰησοῦς, καὶ μηδὲνα θεασάμενος πλὴν τῆς γυναικός, εἶπεν αὐτῇ· Ἡ γυνή, ποῦ εἰσιν ἐκεῖνοι οἱ κατήγοροί σου; οὐδεὶς σε κατέκρινεν; Ἡ δὲ εἶπε· Οὐδεὶς, Κύριε. Εἶπε δὲ αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Οὐδὲ ἐγὼ σε κατακρίνω· πορεύου καὶ μηκέτι ἀμάρτανε.

Ὁ Ν'. Δόξα ταῖς τῆς Ἀθληφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου καὶ τὸ Πεντηκοστάριον.

Καὶ τὸ ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες, καὶ οἱ ἐν Σμύρνῃ οἰκῆτορες, Φωτεινὴν τὴν ἐνδοξὸν ὕμνοις τιμήσωμεν, αὕτη γὰρ τὴν αἰίζων χάριν, βρῦει ἀεννάως ἡμῖν. Κανὼν τῆς Ἀγίας. Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Αἰνῶ Φωτεινὴν σὺν τοῖς αὐτῇ Συνάθλοις.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Απόρρητον ἄκουσμα, Φωτεινῆς θείας τῆς Μάρτυρος Χριστοῦ γὰρ καλέσαντος, εὐθὺς ἐτρώθη τὸν νοῦν, καταλείψασα ἐραστὰς ἐπιγείους, καὶ πρὸς τὸν οὐράνιον θάλαμον ὥρμησε.

Ιστρω τῷ τοῦ Πνεύματος, κατεκεντήθης Πανεύφημε, καὶ βάσανα εἰλειφας φρικτὰ καὶ πάνδεινα, δι' ὧν ἔδραμες, πρὸς Οὐρανῶν θαλάμους, ἐνθα τοίνυν πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν σῶν ὑμνητῶν.

Ναμάτων ἐνέπλησας, τὴν σὴν καρδίαν Θεόπνευ-
στε, καὶ ταῦτα ἐξέχεας τοῖς ἐν τῇ πόλει σεμνῇ.
διὸ πρόποτε, ναμάτων ἐπιγείων, οὐδόλως ἐπόθησας,
δίψαν πανένδοξε. Θεοτοκίον.

Ωραῖος ὑπέρτερος, τῶν οὐρανίων Δυνάμεων, ὁ θεὸς
σου γέγονεν οἶκος ὁ ἔμψυχος, ἡ ἐν μήτρᾳ σε
βαστάσασα Παρθένος, τὸ ὅρος τὸ ἅγιον, σοῦ τοῦ
Θεοῦ ἡμῶν.

ᾠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε.

Ωράθη χορὸς κλεινῶν Μαρτύρων, ὀκτάρημος καὶ
πτεροφυῆς, πρὸς Οὐρανοὺς ὁδὸν ποιεῖν, προτρέ-
πεται κεντούμενος, παρὰ Κυρίου σήμερον· οὐ κορυ-
φαῖος ἡ κλειτὴ Φωτεινὴ.

Φωτὸς τοῦ αὐλοῦ ἐνεπλήθης, ἐφώτισας θεία Φω-
τεινὴ, τοῖς λόγοις σου τὴν ἅπασαν, γῆν καὶ τοὺς
πάντας εἰλκυσας, πρὸς πίστιν τὴν ἀμώμητον· μεθ'
ὧν ἰκέτευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ως λίθος μαγνίτης ἐφειλκύσω, τοὺς σοὶ προσιόν-
τας ἀληθῶς, διὰ τῆς κατηχήσεως· ἥς ἔτυχες
Φωτόφθεγκτε, καὶ εἰς τὴν ἐπουράνιον, ἀπεκομίσω
τὴν ὄντως ζωὴν. Θεοτοκίον.

Ανῆροτος ἄρουρα ὠράθης, τὸν στάχυν τεκοῦσα
τῆς ζωῆς, τὸν πᾶσι τοῖς μετέχουσιν, ἀθανασίας
πρόξενον, τὸν ἐν Ἀγίαις Ἅγιον, ἀγίως ἀναπαυόμενον.

Κάθισμα, ἡχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Τῶν πολυτρόπων πειρασμῶν τὰς καταιγίδας, καὶ
τῶν φλογμῶν τῶν ἐμπαθῶν τὰς αὐτουργίας,

ἀπεκρούσω θεόπνευστε φωτὶ τῷ τοῦ Κυρίου, τὰ ὁμ-
ματα φωτισθεῖσα τὰ τῆς ψυχῆς, καὶ φέγγει καταυ-
γασθεῖσα τὸ τῆς πηγῆς, τῆς τρισηλίου Θεότητος,
φωτεινοτάτη Φωτεινὴ, καὶ Μάρτυς ἀγλαόφωτε, εὐ-
χου ὑπὲρ τῶν τιμώντων σου.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον Ὅμοιον.

Θεοχαρίτωτε Ἀγνὴ εὐλογημένη, τὸν διὰ σπλάγ-
χνα οἰκτιρμῶν ἐκ σοῦ τεχθέντα, σὺν ταῖς ἄνω
Δυνάμεσι, καὶ τοῖς ἀσωμάτοις, καὶ πᾶσι τοῖς Ἀρ-
χαγγέλοις ὑπὲρ ἡμῶν, δυσώπει ἀκαταπαύστως δοῦναι
ἡμῖν, πρὸ τοῦ τέλους συγχώρησιν, καὶ ἱλασμὸν ἁ-
μαρτιῶν, καὶ βίου ἐπανόρθωσιν, ὅπως εὐρωμεν ἔλεος.

ᾠδὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν.

Τὸ στερρὸν τῆς Πίστεως οὐκ ἐνεγκὼν, ὁρᾷν ὁ ἐχ-
θρὸς ὁ παγκράχιστος, ἐγείρει λύσσαν, κατὰ σοῦ
τῶν δυσσεβῶν Τυράννων Μάρτυς ἐνδοξε· οὐς ὀλοτε-
λῶς σὺ κατήσχυνας.

Εστῆς πρὸ τοῦ βήματος Μάρτυς σεμνὴ, Σεβα-
στιανοῦ τοῦ καλοῦ Δουκός, ὃν πρὸς τὴν Πίστιν
τοῦ Χριστοῦ πανευλαδῶς, ἐκόμισας πολὺαθλε, καὶ
στέφος τούτου χάριν ἀπέιληφας.

Ιλὴν τε καὶ βόρβορον τὸν σαρκικόν, σὺ ἀποθεμένη
Φωτόμορφε, προσεκολλήθης, τῷ ὄντως ἐραστῇ δι'
οὗ Τυράννων μάστιγας, καὶ τὰς μηχανὰς ἐξεφαύλισας.

Θεοτοκίον.

Κόρη ἀειπάρθενε τὸν ἐν μορφῇ, τῆς ἀκαταλή-
πτου ὑπάρχοντα, Θείας Οὐσίας, καὶ ἀόρατον

Θεόν, διὰ σοῦ σωματούμενον, βροτὸν καὶ ὁρατὸν ἐν-
δεικνύμενον.

Ῥδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Νυμφίον ποθήσασα, οὐράνιον Πανόλβιε, γηίνους
μνηστῆρας ἀπηρνήσω· φωτεινωτάτη λαμπὰς
γὰρ ἦς καὶ σεμνή ὅθεν εἰς οὐράνιον τανῦν, ἀνῆλθες
τὸν θάλαμον, εὐχομένη ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ησχυνας τὸν δράκοντα, γενναίῳ τῷ φρονήματι,
καὶ ὑπομονῆς τοῦ Μαρτυρίου, σὺν ταῖς φρονί-
μοις τῶν Αὐταδέλφων σου, καὶ δυάδι θείων σου Υἱῶν,
μεθ' ὧν εὐχου πάντοτε, ὑπὲρ ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ.

Ναμάτων τοῦ Πνεύματος, ἐνέπλησας φιλτάτου
σου, υἱοὺς Φωτεινὸν σὺν Ἰωσῇ τε, καὶ τὴν τε-
τράδα τῶν ὁμαιμόνων σου ὅθεν οὐκ ἠρνήθητε Χρι-
στόν, ἀλλὰ ὑπενέγκατε, ὑπὲρ οὗ πᾶσαν βίασαν.

Θεοτοκίον.

Ιδοὺ νῦν πεπλήρωται, ἡ τοῦ προφήτου πρόρρησις·
σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν
ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι
τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύουσα.

Ῥδὴ ς'. Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Στολίζεται ἡδὴ σήμερον, Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία
Πολύαθλε, τῆς Καλλιμάρτυρος, βαφεῖσά σου ταῖς
ἐκλύσεσι, αἱμάτων πορφυρίδα οὐρανοδάμονα.

Υπερφεύει χαρίσμασι, Χριστὸς σέ Φωτεινὴ ἐχά-
ρίτωσε ζῶν χορηγῆσας γάρ, ὕδωρ Σιχάρ ἐν τῷ
φρέατι, δι' ὃ Μαρτυρικοῦ τοῦ στέφους ἡξίωσαι.

Νῶ καὶ ψυχῇ ἀγαπήσασα, καρδία τε Χριστὸν
τὸν οὐράνιον, Νυμφίον Πάνσεμνε· οὐτινος ὀπι-
σθεν ἔδραμες, τοὺς δὲ φθαρτοὺς μνηστῆρας κατεξου-
δένωσας. Θεοτοκίον.

Τοῦ Κτίστου ἐντολῆς Ὑπερένδοξε, Ἀδάμ κατα-
φρονήσας νενέκρωται· σὺ δὲ Θεόνυμφε, τεκοῦσα
δόξης τὸν Κύριον, νεκρώσεως πάσης πάντας ἡμᾶς
ἐλύτρωσας.

Κοντάκιον, ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τῶν Μαρτύρων σήμερον, ἡ κορωνὶς καὶ τὸ κλέος,
Φωτεινὴ ἡ ἐνδοξος εἰς Οὐρανοὺς ἀνελθοῦσα, ἁ-
παντας συγκαλεῖται πρὸς ὑμνωδίαν, ταύτης τῶν χα-
ρισμάτων ἀπολαβόντας· διὰ τοῦτο παρὰ πάντων,
τιμαῖς αἰσίας ἀνευφημείσθω πιστῶς.

Ὁ Οἶκος.

Μαρτυρικὴν πανήγυριν, καὶ ἐορτὴν σεβασμίαν,
θεοφιλοῦς ἐνθάδε φύτλης σήμερον ὁρῶ, ἐν τῷ
Ναῶ εὐκλεοῦς Φωτεινῆς τῆς Μεγαλομάρτυρος ὁλο-
λαμπεῖ ὑπάρχοντι οἷά περ οὐρανῷ πολυφώτῳ· καὶ
γὰρ ἐπτάρημοι ὄντες οἱ σὺν αὐτῇ, ὑπὲρ τοὺς ἐπτὰ
τῶν πλανητῶν αἰγλήν ἡμῖν παρέχουσι, καὶ χάριτας
φωτισμῶν πᾶσι τοῖς πιστῶς τιμῶσι, καὶ ἐτησίως
πανηγυρίζουσι καταπέμπουσι· ὅθεν βουλόμενος αὐ-
τῶν τὰς εὐφημίας περιγράψαι οὐχ ἱκανῶ· διὸ δεῦτε
δέ μοι πάντες, χεῖρας ἱκεσίας ἐκτείναντες εἰπώμεν,
καὶ βοήσωμεν· χαίροις Χριστοῦ Μάρτυς· καὶ γὰρ ἁ-
παντες τιμαῖς αἰσίαις ἀνευφημοῦμεν πιστῶς.

Μηνὶ Φεβρουαρίου κς'.

Μνήμη τῆς Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος, ἣ ὠμίλησεν ὁ Χριστὸς ἐν τῇ φρέατι, καὶ τῶν δύο Ἰῶν αὐτῆς, Ἰωσὴ καὶ Φωτεινοῦ, καὶ τεσσάρων Ἀδελφῶν.

Ὑδωρ λαβὼν τὸ φθαρτὸν τοῦτο γῦναι.

Τὸ ζῶν ἀπαντλεῖς, ὁ ρύπους ψυχῆς πλύνει.

Ἕτεροι στίχοι εἰς τὴν αὐτὴν.

Ρίπτουσι δεινῶς Σαμαρεῖτιν εἰς φρέαρ.

Τὴν εἰς φρέαρ πρίν, συλλαλήσασαν Λόγῳ.

Μαρτύριον τῆς ἁγίας ἐνδόξου καὶ μεγαλομάρτυρος

ΦΩΤΕΙΝΗΣ

Καὶ τῶν σὺν αὐτῇ μαρτυρησάντων ἐν ἔτει 66 μ. Χ.

Αὕτη ἡ Ἀγία Μεγαλομάρτυς, τοῦ Χριστοῦ Φωτεινὴ εἶναι ἡ Σαμαρεῖτις ἐκείνη γυναῖκα ὅπου διηγεῖται ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, εἰς τὸ ἱερὸν αὐτοῦ Εὐαγγέλιον, ὅτι συνωμίλησε μὲ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, εἰς τὸ φρέαρ τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ καὶ ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν· ἡ ὁποία μετὰ τὴν εἰς οὐρανούς Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου, καὶ τὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατάβασιν εἰς τοὺς θείους Ἀποστόλους τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἐβαπτίσθη ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους καὶ ἐκείνη μὲ τοὺς δύο τῆς υἱοῦς, καὶ αἱ πέντε ἀδελφαὶ αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, καὶ ἐκήρυττον τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, καὶ ἀπὸ χώραν εἰς χώραν, καὶ ἐπέστρεφον πολλοὺς εἰδωλόλατρας ἀπὸ τὴν ἀσέβειαν, καὶ τοὺς ἔκαμνον Χριστιανούς. Εἰς δὲ τὰς ἡμέρας τοῦ ἀσεβεστάτου βασιλέως τῆς Ρώμης Νέρωνος, ἐκινήθη μέγας διωγμὸς ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν, καὶ μετὰ τὸ μαρτύριον τῶν Κορυφαίων, Ἀποστόλων, Πέτρου καὶ Παύλου, ἐζητοῦσαν οἱ διώκται τοὺς μαθητάς του καὶ ὅλους ἐκείνους ὅπου ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, σπουδάζοντες οἱ μάταιοι νὰ ἐξαλείψουν ἀπὸ τὸν κόσμον τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ δὲν ἤξευραν οἱ ἀνόητοι πῶς, ὅσον ἐκείνοι ἐκατέρρεον τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, πόσον περισσότερον ἐστερέονετο καὶ ἐπλατύνετο, διότι, καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος, πύλαι Ἀδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς.

Κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἡ Ἀγία Φωτεινὴ μαζὶ μὲ τὸν Ἰωσὴν τὸν

μικρότερόν τῆς υἱὸν ἦτον εἰς τὴν Καρθαγένην πολιτεῖαν τῆς Ἀφρικῆς, καὶ ἐκήρυττε μετὰ παρρησίας τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Ὁ δὲ Βίκτωρ ὁ μεγαλύτερός τῆς υἱός, ἦτον στρατιώτης εἰς τὸ στρατεῦμα τῶν Ῥωμαίων, καὶ μὲ τὸ νὰ ἔκαμε μεγάλας ἀνδραγαθίας καὶ νίκας εἰς τὸν πόλεμον ὅπου εἶχαν οἱ Ῥωμαῖοι ἐναντίον τῶν Ἀράβων, ὅπου ἐκατέρρεον τοὺς τόπους τους, τὸν ἔκαμε στρατηλάτην ὁ Νέρων ὁ βασιλεὺς, καὶ μὴ ἡξέυρωντας πῶς ἦτον Χριστιανός, τὸν ἐστείλειν εἰς τὴν Ἰταλίαν, διὰ νὰ τιμωρῇ ὅλους τοὺς ἐκεῖ εὐρισκόμενους Χριστιανούς. Ὁ δὲ Σεβαστικὸς ὁ Δούκας τῆς Ἰταλίας ἀκούσας ταῦτα, εἶπεν εἰς τὸν Βίκτωρα· ἐγὼ ἡξέρω καλῶτατα, στρατηλάτα ὅτι ἐσὺ εἶσαι Χριστιανός· ὁμοίως καὶ ἡ μήτηρ σου καὶ ὁ ἀδελφός σου Ἰωσὴς εἶναι Χριστιανοί, ἀκόλουθι τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου· ὅμως σὲ συμβουλεύω νὰ κάμῃς ἐκεῖνο ὅπου σὲ ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς, ἤγουν νὰ τιμωρῇς τοὺς Χριστιανούς, διὰ νὰ μὴν κινδυνεύσῃ ἡ ζωὴ σου. Ὁ δὲ στρατηλάτης Βίκτωρ τοῦ εἶπεν· ἐγὼ θέλω νὰ κάμω τὸ θέλημα τοῦ ἐπουρανίου βασιλέως Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ· τὴν δὲ προσταγὴν ὅπου μοῦ ἔκαμνεν ὁ Νέρων ὁ βασιλεὺς διὰ νὰ τιμωρῶ τοὺς Χριστιανούς, οὐδὲ νὰ τὴν ἀκούσω θέλω τελειῶς καὶ ὅχι νὰ τὴν κάμω. Ὁ Δούκας τοῦ εἶπεν· ἐγὼ σὲ συμβουλεύω ὡς φίλον γνήσιον τὸ συμφέρον σου· διὰ τί ἐὰν καθήσῃς εἰς τὸ κριτήριον, καὶ ἐξετάσῃς νὰ εὕρῃς τοὺς Χριστιανούς, καὶ τοὺς τιμωρήσῃς, θέλεις εὐχρεστῆς καὶ τὸν βασιλέα καὶ θέλεις κερδήτῃς καὶ τὰ ἄσπρα τῶν Χριστιανῶν· πρὸς τοῦτοις ἀκόμη σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ νήσῃς εἰς τὴν μητέρα σου καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν σου, νὰ μὴν κηρύττουν παρρησίαν τὸν Χριστόν, καὶ νὰ διδάσκουν τοὺς Ἕλληνας νὰ ἀρνοῦνται τὴν πάτριον θρησκείαν τους, διὰ νὰ μὴν τύχῃ νὰ κινδυνεύσῃς ἐσὺ ἐξ αἰτίας αὐτῶν. Καὶ ὁ Βίκτωρ εἶπε· μὴ γένοιτό μοι νὰ κάμω αὐτὸ ὅπου μοῦ λέγεις, ἤγουν νὰ τιμωρῶσω Χριστιανόν, ἢ νὰ πάρω τίποτε ἀπὸ αὐτόν, ἢ νὰ συμβουλεύσω τὴν μητέρα μου ἢ τὸν ἀδελφόν μου νὰ μὴ κηρύττουν, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός· ἀλλὰ καὶ ἐγὼ μάλιστα εἶμαι, καὶ θέλω εἶμαι κήρυξ τοῦ Χριστοῦ καθὼς εἶνε καὶ ἐκεῖνοι, καὶ ἃ, ἰδοῦμεν τὸ κακὸν ὅπου μέλλει νὰ γένη. Ὁ δὲ Δούκας εἶπεν· ἐγὼ ἀδελφέ, σὲ συμβουλεύω ἐκεῖνα ὅπου σὲ συμφέρουν, καὶ σὺ στοχάσου τί ἔχεις νὰ κάμῃς· καὶ ἂν οὐ εἶπε ταῦτα, ἐτυφλώθη παρευθύς, καὶ πίπτωντας κάτω εἰς τὴν γῆν ἀπὸ τοὺς σφοδρούς καὶ δεινούς πόνους τῶν ματιῶν, ἔμεινεν ἄφωνος· καὶ συνκριντὲς τον οἱ ἐκεῖ παρεστῶτες τὸν ἔβαλον εἰς τὸ κρεβάτι, καὶ ἔμεινε τρεῖς ἡμέρας ἄφωνος, ὅπου δὲν ἐλάλησεν ὁλότελα, τὴν δὲ τετάρτην ἡμέραν ἐφώνασε μεγαλοφώνως λέγων· ἕνας εἶνε ὁ Θεὸς τῶν Χρι-

στιανῶν ἐμβαίνοντας δὲ εἰς αὐτὸν ὁ Βίκτωρ, τοῦ εἶπε· διὰ τί ἔτρεξα φωνα ἄλλαξες τὴν γνώμην σου Σεβαστιανέ; καὶ ὁ Δούκας τοῦ εἶπε· διὰ τί μὲ προσκαλεῖ ὁ Χριστός, γλυκύτατέ μοι Βίκτωρ; καὶ εὐθὺς ἐκατηχήθη ἀπὸ αὐτὸν τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐβαπτίσθη καὶ καθὼς εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν ἁγίαν κολυμβήθραν, πάραυτα ἔλαβε τὸ φῶς τῶν ματιῶν του, καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν· βλέποντες δὲ οἱ ἄλλοι εἰδωλολάτραι τὸ παράδοξον ἐκεῖνο θαῦμα, ἐφοβήθησαν, νὰ μὴν πάθουν καὶ αὐτοὶ ὅπου δὲν πιστεύουν ἐκεῖνο ὅπου ἔπαθεν ὁ Δούκας, καὶ ἐπρόστρεξαν ὅλοι εἰς τὸν Βίκτωρα, καὶ κατηχηθέντες τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἐβαπτίσθησαν.

Ἀπερνώντας δὲ ὀλίγος καιρὸς, ἤκουσθη ὁ λόγος εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ Νέρωνος, ὅτι ὁ Βίκτωρ ὁ στρατηλάτης τῆς Ἰταλίας, καὶ ὁ Σεβαστιανὸς ὁ Δούκας κηρύττουν τὸ κήρυγμα τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Παύλου καὶ τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων, καὶ ἐπιστρέφουν πολλοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ στρατηλάτου Φωτεινὴ μὲ τὸν ἄλλον τῆς οἰκίας υἱὸν Ἰωσὴν ἀπεστάλθησαν εἰς τὴν Καρθαγίνην, καὶ κάμνουν τὰ ὅμοια. Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς, ἄναψεν ὄλος ἀπὸ τὸν θυμὸν, καὶ ἔστειλεν εὐθὺς στρατιώτας εἰς τὴν Ἰταλίαν διὰ νὰ φέρουν εἰς τὴν Ρώμην ὅλους τοὺς ἐκεῖ εὐρισκομένους Χριστιανοὺς ἄνδρας καὶ γυναῖκας, εἰς τοὺς ὁποίους ἐφάνη προτίτερα ὁ Κύριος καὶ τοὺς εἶπε· «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ ἐγὼ ἂναπαύσω ὑμᾶς, μὴ φοβεῖσθε, διὰ τί ἐγὼ ἂναπαύσω ὑμᾶς, μὴ φοβεῖσθε, διὰ τί ἐγὼ εἶμαι μαζί σας θέλει νικηθῇ ὁ Νέρων ὁμοῦ με τοὺς συντρόφους του.» Ἐπειτα εἶπε πρὸς τὸν Βίκτωρα· «ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θέλει εἶναι τὸ ὄνομά σου Φωτεινός· διότι με τὸ ἐδικόν σου μέσον θέλουν φωτισθῶν πολλοί, καὶ θέλουν πιστεύσουν εἰς ἐμέ· τὸν δὲ Σεβαστιανὸν δυνάμοσαί τον εἰς τὸ Μαρτύριον με τοὺς λόγους σου, καὶ μακάριος θέλει εἶναι καὶ καλότυχος ἐκεῖνος ὅπου ἀγωνισθῇ ἕως τέλους.» Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Κύριος, ἀνέβη εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Ἀπεκαλύφθησαν δὲ καὶ εἰς τὴν Ἁγίαν Φωτεινὴν, καὶ ἐφανερώθησαν ἐκεῖνα ὅπου ἔμελλαν νὰ ἀκολουθήσουσι εἰς αὐτήν· ὅθεν καὶ ἐκίνησεν εὐθὺς ἀπὸ τὴν Καρθαγίνην μαζί με πλῆθος Χριστιανῶν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἐταράχθη ὅλη ἡ πολιτεία τῆς Ρώμης, λέγουσα· ποία εἶνε αὕτη, ὅπου ἦλθεν ἐδῶ με τόσο πλῆθος. Ἡ δὲ Ἁγία Φωτεινὴ ἐκήρυττε με μεγάλην παρρησίαν τὸν Χριστόν, τότε ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην καὶ ὁ Φωτεινός ὁ υἱὸς τῆς ἀντάμα με τὸν Σεβαστιανὸν τὸν Δούκα, ὅπου ἐφέρθησαν ἀπὸ τοὺς στρατιώτας ὅπου ἔστειλεν ὁ Βασιλεὺς.

Ἡ δὲ Ἁγία Φωτεινὴ ἐπρόλαβε, καὶ ἐπῆγεν ἐμπρὸς εἰς τὸν Νέρωνα ὁμοῦ με τὸν Ἰωσὴν τὸν υἱὸν τῆς, καὶ τοὺς λοιποὺς καὶ βλέποντάς τους ὁ Νέρων, τοὺς ἐρώτησε· διὰ ποῖον αἷτιον ἦλθετε πρὸς ἡμᾶς; τοῦ ἀπεκρίθη ἡ Ἁγία· ἦλθαμεν, διὰ νὰ σὲ διδάξωμεν νὰ πιστεύσης εἰς τὸν Χριστόν. Οἱ δὲ ὑπηρέται τοῦ βασιλέως εἶπον· ὁ Σεβαστιανὸς ὁ Δούκας, καὶ ὁ Βίκτωρ ὁ στρατηλάτης ἦλθαν ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν· καὶ ὁ Νέρων εἶπεν ὥς ἔλθουν μέσα· καὶ καθὼς ἐκεῖνοι ἐπαρυστάθησαν ἐμπρὸς του, τοὺς λέγει· τί ἤκουσα διὰ λόγου σας; οἱ Ἅγιοι τοῦ εἶπαν· ὅσα ἤκουσας διὰ ἡμᾶς ὁ βασιλεῦ ὅλα εἶνε ἀληθινά. Καὶ ὁ Νέρων κυτάζωντάς τους με ἄγριον βλέμμα, λέγει· ἀρνεῖσθε τὸν Χριστόν, ἢ θέλετε νὰ ἀποθάνετε με κακὸν θάνατον; Οἱ δὲ Ἅγιοι συγκλονήσαντες τὰ μάτια τους εἰς τὸν Οὐρανὸν εἶπον· μὴ γένοιτο, Χριστὲ βασιλεῦ, νὰ σὲ ἀρνηθοῦμεν, καὶ νὰ ἀποχωρισθοῦμεν ἀπὸ τὴν πίστιν σου καὶ ἀπὸ τὴν ἀγάπην σου. Καὶ ὁ Νέρων τοὺς ἐρώτησε· πῶς ὀνομάζεσθε ἐσεῖς; τότε τοῦ ἀπεκρίθη ἡ Ἁγία· ἐγὼ ὀνομάσθηκα ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν τὸν Θεόν μου Φωτεινὴ· αἱ δὲ ἀδελφαί μου, ἡ πρώτη ὅπου ἐγεννήθη ὕστερα ἀπὸ ἐμένα, καλεῖται Ἀνατολή, ἡ δευτέρα Φατώ, ἡ τρίτη Φωτὶς, ἡ τετάρτη Παρασκευὴ, καὶ ἡ πέμπτη καλεῖται Κυριακή· οὗτοι δὲ οἱ υἱοί μου, ὁ πρῶτος καλεῖται Βίκτωρ, ὁ ὁποῖος ἐπωνομάσθη ἀπὸ τὸν Κύριόν μου Φωτεινός, καὶ ὁ δεύτερος ὅπου εἶνε μαζί μου, λέγεται Ἰωσῆς. Καὶ ὁ Νέρων τοὺς λέγει· ὅλοι σας ἐσυμφωνήσατε νὰ τιμωρηθῆτε διὰ τὸν Ναζωραῖον, καὶ νὰ ἀποθάνηται διὰ αὐτόν; Ἡ Ἁγία Φωτεινὴ τοῦ ἀπεκρίθη καὶ ὅλοι μας χαίροντες καὶ ἀγαλλόμενοι ἀποθάνομεν διὰ τὴν ἀγάπην του.

Τότε ἐπρόσταξεν ὁ Τύραννος, νὰ κατασυντριφθοῦν με σφαίρας σιδηρᾶς οἱ ἄρμοι τῶν χειρῶν τους· καὶ ἀρπάζοντες τοὺς ἁγίους οἱ ὑπηρέται τοῦ Νέρωνος, τοὺς ἔφερον εἰς τὸν τόπον τῆς βασάνου, καὶ ἔβαλαν οἱ Ἅγιοι τὰς χεῖρας τους ἐπάνω εἰς τὸ ἄμῳνι, καὶ ἄρχισαν οἱ φονεῖς ἐκεῖνοι νὰ τὰς κτυποῦν με τὰς σφαίρας· καὶ ἀπὸ τὴν τρίτην ὥραν τῆς ἡμέρας ἕως εἰς τὴν ἕκτην ἀλλάχθησαν τρεῖς φοαῖς ἐκεῖνοι ὅπου τὸν ἐκτυποῦσαν· οἱ δὲ Μάρτυρες δὲν αἰσθάνοντο ὀλοτελα τὴν τὴν τιμωρίαν τους, οὐδὲ ἐσυντρίβησαν τελείως αἱ χεῖρές τους. Καὶ ἀκούωντάς το ὁ Νέρων, ἐταράχθη εἰς τὸ παράδοξον τοῦ θαύματος, καὶ ἐπρόσταξεν νὰ κοποῦν αἱ χεῖρές τους. Καὶ παρευθὺς οἱ ὑπηρέται ἀρπάζοντες τὴν ἁγίαν Φωτεινὴν, καὶ δένοντες τὰς χεῖράς τῆς, τὰς ἔβαλαν ἐπάνω εἰς τὸ ἄμῳνι, καὶ ἐπίασαν τὰ μαχαίρια, καὶ κτυπῶντες αὐτὰ ἐπάνω εἰς τὰς χεῖράς τῆς πολλὰς φοαῖς, δὲν ἐκατέρωθωσαν τίποτε, ἀλλὰ ἐπαρυστάθησαν ἐκεῖνοι ὅπου ἐκτυ-

πούσαν, καὶ ἔπεσαν κάτω ὡς νεκροί· ἡ δὲ Ἁγία ἐδιαφυλάχθη ἀβλαβής, καὶ εὐχαρίστει τὸν Θεόν, λέγουσα· «Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ φοβηθήσμαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος.»

Λοιπὸν ἄρχισεν ὁ βασιλεὺς νὰ ἀπορῇ, καὶ νὰ διαλογίζεται τί νὰ κάμῃ, διὰ νὰ νικήσῃ τοὺς μάρτυρας, καὶ νὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὴν γνώμην του καὶ προστάξῃ νὰ βάλουν τοὺς ἄνδρας μέσα εἰς τὴν σκοτεινὴν φυλακὴν· τὴν δὲ Ἁγίαν Φωτεινὴν μαζί με τὰς πέντε ἀδελφάς της, νὰ τὰς φέρουν μέσα εἰς τὸ χρυσόν του κουβούκλιον, καὶ νὰ βάλουν χρυσὴν τράπεζαν, καὶ ἑπτὰ χρυσοὺς θρόνους, καὶ ἄσπρα πολλὰ, καὶ στολίδια χρυσά, καὶ φορέματα καὶ ζώνας χρυσᾶς· ἔπειτα ἐπρόσταξε καὶ τὴν θυγατέρα του Δομνίαν, νὰ ὑπάγῃ καὶ ἐκεῖνη εἰς τὸ κουβούκλιον με ὅλας τὰς δουλευτρίας της, καὶ νὰ ᾔναι μαζί με τὰς Ἁγίας νομιζώντας ὁ ματαιόφρων, ὅτι με αὐτὰ τὰ δεσμάματα θέλει μεταστρέψῃ τὴν γνώμην αὐτῶν· ἐπειδὴ ἔταζεν εἰς τὰς Ἁγίας, ὅτι ἐὰν ἀρνηθῶν τὸν Χριστόν, θέλει χαρίσῃ εἰς αὐτὰς περιποίησιν καὶ εὐνοίαν, καὶ θέλει χαρίσῃ εἰς αὐτὰς ὅλα ἐκεῖνα ὅπου εὐρίσκοντο ἐκεῖ μέσα, καὶ ἄλλα περισσότερα, καὶ θέλει τὰς ἀξιώσει μεγάλης δόξης καὶ τιμῆς· ἀλλ' ἐπλανήθη ὁ δόλιος· διότι αἱ Ἁγίαι, ὡς οὐρανόφρονες, ἐκαταφρόνησαν ὅλα ἐκεῖνα, ὡς ἂν τόσα σκύδαλα, καὶ οὐδὲ ᾔθελαν κἀν νὰ τὰ βλέπουν με τὰ μάτια τους· ἀλλὰ βλέπουσα ἡ Ἁγία Φωτεινὴ τὴν Δομνίαν, τῆς εἶπε· χαίρε νύμφη τοῦ Κυρίου μου, ἡ δὲ Δομνία τῆς εἶπε· χαίροις καὶ ἐσὺ Κυρία μου ἡ λαμπὰς τοῦ Χριστοῦ. Ἀκούσασα δὲ ἡ Ἁγία Φωτεινὴ τὴν Δομνίαν ὅπου εἶπε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἐχάρη πολλὰ. καὶ εὐχαριστήσασα τὸν Κύριον, ἀγκαλιάσεν αὐτήν, καὶ τὴν ἐφίλησε· καὶ ἔπειτα τὴν ἐκατήχησε τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἀντάμα με τὰς ἑκατὸν δουλευτρίας της, καὶ τὰς ἐδάπτισεν ὅλας καὶ τὴν Δομνίαν τὴν ὠνόμασεν Ἀνθοῦσαν· καὶ εὐθὺς ἡ μακαρία Ἀνθοῦσα ἐπρόσταξε τὴν Στεφανίδα, τὴν μεγαλιτέραν ἀπὸ τὰς ἑκατὸν δουλευτρίας της νὰ δώσῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅλα τὰ χρυσὰ στολίδια, καὶ τὰ ἄσπρα ὅπου ἦσαν μέσα εἰς τὸ χρυσόν κουβούκλιον.

Ὁ δὲ Νέρων μαθὼν ταῦτα, ἀνεστέναζεν ἐκ βάρους καὶ θυμωθεὶς πολλὰ, ἐπρόσταζεν εὐθὺς νὰ καύσουν μίαν κάμινον ἡμέρας ἑπτὰ, καὶ νὰ βάλουν μέσα εἰς αὐτὴν τὴν Ἁγίαν Φωτεινὴν, καὶ ὅλους τοὺς συντρόφους της ἄνδρας καὶ γυναῖκας· καὶ κάμνοντες, τὴν προσταγὴν του οἱ στρατιῶται, ἔμειναν οἱ Μάρτυρες τρεῖς ἡμέρας μέσα εἰς τὴν κάμινον ἔπειτα νομιζώντας ὁ τύραννος, ὅτι ἐκατακαύθησαν οἱ Ἁγιοὶ ἀπὸ τὴν φωτίαν, ἐπρόσταξε νὰ ἀνοίξουν τὴν κάμινον, καὶ ἐὰν εὗρουν ἐκεῖ κόκκαλα τῶν Μαρτύρων, νὰ τὰ ρίψουν εἰς τὸν ποταμόν· ἀνοίξαντες δὲ στρατιῶται τὴν κάμινον, ἤρχον ὅλους τοὺς Ἁγίους

σώους καὶ ἀβλαβεῖς, δοξάζοντας καὶ εὐλογοῦντας τὸν Θεόν, καὶ ἔμειναν ἐκστατικοὶ εἰς τὸ παράδοξον τοῦ θαύματος, ὅτι δὲν τοὺς ἔγγιξε καθόλου ἡ φωτιά· καὶ καθὼς ἤκουσαν καὶ εἶδαν τοῦτο τὸ παράδοξον θαῦμα ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Ῥώμης ἐθαύμασαν. δοξάζοντας καὶ αὐτοὶ τὸν Θεόν.

Ὁ δὲ τύραννος ἀκούοντας τὸ τοιοῦτον θαῦμα, ἐπρόσταξε νὰ τοὺς ποτίσουν θανατηφόρα φαρμάκια, καὶ οὕτως ἐπροσκαλέσθη ὁ Λαμπάδιος ὁ μάγος ὅπου ἐκατασκεύαζε τὰ φαρμάκια· καὶ πρῶτον ἔδωκε τὸ φαρμάκι εἰς τὴν Ἁγίαν Φωτεινὴν· ἡ ὁποία πέρνουσα εἰς τὰς χεῖράς της τὸ φαρμακερὸν ἐκεῖνο ποτόν, εἶπεν εἰς τὸν μάγον· δὲν ἔπρεπεν ἡμεῖς νὰ πιάσωμεν τοῦτο τὸ φαρμάκι σου καθόλου, οὐδὲ νὰ τὸ πῶμεν ἐπειδὴ καὶ ἐσὺ εἶσαι ἀκάθαρτος· ἀλλὰ διὰ νὰ γνωρίσῃς ἐσὺ βασιλεῦ, καὶ αὐτός ὁ μάγος τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ μου, ἰδοὺ ἐγὼ προτίτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους πίνω τοῦτο. ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν καὶ ὕστερα τὸ πίνουν καὶ ὅλοι ὅσοι εἶναι ἀντάμα με ἐμέ. Καὶ καθὼς ἔπειαν τὸ φαρμάκι ὅλοι οἱ μάρτυρες, ἔμειναν ἀβλαβεῖς με τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἂν νὰ μὴν εἶχαν πῖον τίποτε· βλέπωντας δὲ τοῦτο ὁ μάγος ἐξεπλάγη, καὶ κυττάζοντας εἰς τὴν Ἁγίαν Φωτεινὴν εἶπεν· ἔχω κατασκευασμένον ἓνα φαρμάκι πολλὰ δυνατόν, καὶ ἀνίσως πίετε τοῦτο, καὶ δὲν ξεψυχήσετε παρευθὺς νὰ πιστεύσω καὶ ἐγὼ εἰς τὸν Θεόν σας· καὶ φέροντας αὐτό, τοὺς τὸ ἔδωκε, καὶ πίνοντες αὐτὸ ὅλοι οἱ Μάρτυρες, δὲν ἔπαθαν κανένα κακόν· τοῦτο βλέπωντας ὁ μάγος ἔμεινεν ἐκστατικός, καὶ συνάγωντας εὐθὺς ὅλα τὰ μαγικὰ βιβλία του, τὰ ἔρριπεν εἰς τὴν φωτίαν καὶ τὰ ἔκαυσε, καὶ πιστεύοντας εἰς τὸν Χριστόν, ἐβαπτίσθη, μετονομασθεὶς Θεόκλητος καὶ μαθὼν τοῦτο ὁ βασιλεὺς ἐπρόσταξε τοὺς στρατιώτας, καὶ ἀρπάζοντες αὐτὸν ἐκ μέσου τῶν Ἀγίων, τὸν εὐγαλαν ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Ῥώμης, καὶ τοῦ ἔκοψαν τὴν μετὰ τὸ σπαθί, καὶ οὕτως ἔλαβε πρότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου ὁ Μακάριος Θεόκλητος.

Τότε ὁ παράνομος Νέρων ἐπρόσταξε νὰ κοποῦν τὰ νεῦρα ὅλων τῶν ἁγίων ὁμοῦ μετὰ τῆς Μεγαλομάρτυρος Φωτεινῆς· καὶ εἰς καιρὸν ὅπου στρατιῶται ἔκοπταν τὰ νεῦρα τῶν Μαρτύρων, ἐκεῖνοι ἐμυκτήριζαν καὶ ἐπεριγελοῦσαν καὶ τὸν βασιλέα καὶ τοὺς Θεοὺς του, ὡς ἀδυνάτους· βλέπωντας δὲ ὁ τύραννος τοὺς Μάρτυρας, πῶς δὲν ἐψηφοῦσαν παντελῶς τὰ βάσανα ταῦτα, ἐπρόσταξε νὰ λυώσουν μολύβι, καὶ νὰ τὸ ἀνακατώσουν μαζί με θιάφι, καὶ ὅταν κοχλάσῃ νὰ τὸ χύσουν μέσα εἰς τὸ στόμα τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, καὶ εἰς τὰ νῶτα τῶν λοιπῶν Ἀγίων, καὶ ὅταν οἱ ὑπηρέται ἔκαμναν τὴν προσταγὴν τοῦ

βασιλέως, καὶ ἔχυναν εἰς τοὺς Μάρτυρας τὸ μολύβι, τότε οἱ Ἅγιοι ὅλοι ἑμοῦ ὡς ἐξ ἐνὸς στόματος ἐφώναζαν· εὐχαριστοῦμέν σοι Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅτι μὲ τὸ κοχλασμένον μολύβι ἐδρόσισας τὰς καρδίας μας, ὥσάν νά ἦσαν διψασμέναις ἀπὸ μεγάλην καύσαν. Ἀκούσας δὲ τοῦτο ὁ Νέρων ἐξεπλάγη, καὶ πρόσταξε νά κρεμάσουν τοὺς Ἅγίους, καὶ νά τοὺς ξέουν ἀλύπητα εἰς ὅλον τοὺς τὸ κορμί, καὶ νά τοὺς καίουν μὲ λαμπάδας ἀναμμένας· καὶ ὅσον περισσότερον ἐβασανίζοντο οἱ Ἅγιοι, τόσον περισσότερον ἐδυναμόνοντο ἀπὸ τὴν θείαν χάριν, καὶ ἐδόξαζαν τὸν Θεόν.

Ὁ δὲ δαίλιος καὶ μάταιος Νέρων, νομίζοντας, πῶς ἔχει νά τοὺς νικήσῃ μὲ τὰ βέβηλα ἐπρόσταξε καὶ ἀνακάτωσαν στάκτην μὲ ξύδι, δριμύτατον, καὶ τὸ ἔχυσαν μέσα εἰς τὴν μύτην τοὺς, οἱ δὲ Μάρτυρες ἔλεγον πῶς τοὺς φαίνεται γλυκύτερον ἀπὸ μέλι καὶ κηρίον· καὶ ὁ τύραννος ἐθυμώθη πολλά, καὶ ἐπρόσταξε καὶ τοὺς ἐτύφλωσαν, καὶ τοὺς ἔκλεισαν μέσα εἰς μίαν σκοτεινὴν καὶ βρομερὰν φυλακὴν γεμάτην ἀπὸ φαρμακερὰ φίδια οἱ δὲ Ἅγιοι ὕμνον καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, καὶ τὰ φαρμακερὰ θηρία ὅπου ἦσαν εἰς τὴν φυλακὴν, ὅλα ἀπενεκρώθησαν, καὶ ἡ δυσωδία ἐμετεβλήθη εἰς εὐωδίαν ἀνήκουστον, καὶ τὸ σκότος ἔγινε φῶς ὑπέρλαμπρον, καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τῶν Ἀγίων, καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς· εὐρήνη ὑμῖν, ἔπειτα πιάνωντας ἀπὸ τὸ χεῖρ τὴν Ἁγίαν Φωτεινὴν, τὴν ἐσήκωσεν ἐπάνω, καὶ εἶπε· χαίρετε πάντοτε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι μαζί σας ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σας· καὶ παρευθὺς ὁμοῦ μὲ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ἀνέβλεψαν τὰ μάτια τῶν Μαρτύρων, καὶ βλέποντες τὸν Κύριον τὸν ἐπροσκύνησαν· καὶ εὐλογῶντας αὐτοὺς, εἶπεν· ἀνδρίζεσθε, καὶ οὕτως ἀνέβη εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ἀπὸ δὲ τὰ σώματα τῶν ἁγίων εὐγῆκαν ὥσάν λέπια, καὶ ἔγειναν ὑγιεῖς, καθὼς ἦσαν καὶ πρότερον. Ὁ δὲ θεοργιστος Νέρων ἐπρόσταξε νά μείνουν οἱ ἅγιοι μέσα εἰς τὴν φυλακὴν τρεῖς χρόνους, διὰ νά ταλαιπωρηθοῦν, κακοπαθήσουν ἐκεῖ μέσα μὲ κάθε λογῆς κακοπάθειαν, καὶ οὕτω νά ἀποθάνουν μὲ κακὸν θάνατον.

Μετὰ δὲ τοὺς τρεῖς χρόνους ἔχοντας ὁ βασιλεὺς ἓνα ὑπηρέτην του κλεισμένον μέσα εἰς ἐκείνην τὴν φυλακὴν, ἔστειλεν ἀνθρώπους του, διὰ νά τὸν εὐγάλουν· καὶ καθὼς ἐπῆγαν οἱ ἀπεσταλμένοι εἰς τὴν φυλακὴν, διὰ νά τὸν εὐγάλουν, εἶδαν τοὺς Μάρτυρας ὅπου ἦσαν ὑγιεῖς, καὶ τὸ ἀνέφεραν εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι οἱ Γαλιλαῖοι ὅπου ἐτύφλωθησαν, βλέπουν τώρα, καὶ εἶναι ὑγιεῖς· καὶ ἡ φυλακὴ εἶναι γεμάτη ἀπὸ φῶς, καὶ ἀπὸ εὐωδίας ἄρρητον, καὶ ἔγεινεν οἶκος ἅγιος εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ συντρέχουν ἐκεῖ πλῆθος ἀνθρώπων, καὶ πιστεύ-

οντες εἰς τὸν Θεόν τοὺς, βαπτίζονται ἀπὸ αὐτοὺς. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Νέρων ἔγεινεν ἔξω φρενῶν, καὶ στέλλωντας στρατιώτας, ἔφερε τοὺς Ἅγίους ἐμπροσθέν του, καὶ τοὺς εἶπε δὲν σὰς ἐπρόσταξα ἐγὼ νά μὴν κηρύττετε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ; πῶς λοιπὸν κηρύττετε μέσα εἰς τὴν φυλακὴν; διὰ τοῦτο ἔχω νά σὰς κάμω πολλὰς τιμωρίας.

Οἱ Ἅγιοι τοῦ εἶπαν· ὅτι θέλεις κάμε, ἡμεῖς δὲν θέλομεν παύσμεν ἀπὸ τοῦ νά κηρύττωμεν τὸν Χριστόν, πῶς εἶνε Θεὸς ἀληθινὸς καὶ ποιητὴς τοῦ παντός· καὶ εἰς τοῦτο ἀναψεν ὁ τύραννος ἀπὸ τὸν θυμὸν καὶ ἐπρόσταξε νά σταυρώσουν τοὺς Ἅγίους, κάτω τὸ κεφάλι, καὶ νά καταξαίνουν τὰς σάρκας τοὺς τρεῖς ἡμέρας, ὥς ὅπου νά διαλυθοῦν, αἱ ἁρμονίαι τοὺς· καὶ κάμοντας τοῦτο οἱ θηριώδεις καὶ ἀπάνθρωποι ὑπηρέται τοὺς ἄφησαν κρεμασμένους καὶ ἄλλας τέσσαρας ἡμέρας, καὶ ἔβαλαν φύλακας καὶ τοὺς ἐφύλατταν· ἔπειτα πηγαίνοντες νά ἰδοῦν ἐὰν ζοῦν ἀκόμη, καθὼς τοὺς εἶδαν κρεμασμένους εὐθὺς ἐτυφλώθησαν. Ἀγγελος δὲ Κυρίου καταβαίνοντας ἐξ οὐρανοῦ, ἔλυσεν τοὺς Ἅγίους, καὶ ἀσπασάμενος αὐτοὺς, τοὺς ἔκαμε ὑγιεῖς ἀπὸ ὅλας τὰς πληγὰς, Τότε ἡ Ἁγία Φωτεινὴ εὐσπλαχνισθεῖσα εἰς τὴν τύφλωσιν τῶν ὑπηρέτων, ἔκαμε προσευχὴν εἰς τὸν Θεόν διὰ αὐτοὺς, καὶ εὐθὺς ἔλαβαν ἄλλιν τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν τοὺς, καὶ πιστεύσαντες εἰς τὸν Χριστόν ἐβαπτίσθησαν.

Ταῦτα μαθὼν ὁ τύραννος, εἶπε νά ἐκδαρθῇ τὸ δέρμα τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, καὶ εἰς καιρὸν ὅπου τὴν ἐκδεραν, ἡ Ἁγία ἔψαλλε τὸ «Κύριε ἐδοκίμασάς με καὶ ἔγνωσ με»· καὶ ἀφ' οὗ ἐκδαρὰν τὸ δέρμα τῆς, τὸ ἔρριψαν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ τὴν Ἁγίαν τὴν ἔρριψαν εἰς ἓνα ξηροπῆγαδον, τοὺς δὲ λοιποὺς Μάρτυρας· τὸν Σεβαστιανόν, τὸν Φωτεινόν καὶ τὸν Ἰωσήν κρατήσαντες, ἀπέκοψαν τὰ παιδογόνα τοὺς μύρια, καὶ τὰ ἔρριψαν εἰς τοὺς σκύλους· καὶ ἔπειτα ἐκδαρὰν τὰ δέρματά τοὺς καὶ τὰ ἔρριψαν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐσφάλισαν μέσα εἰς ἓνα λουτρόν παλαιόν· τὰς δὲ πέντε ἀδελφὰς τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς παραστήσας ἐμπροσθέν του, εἶπε καὶ ἔκοψαν πρῶτον τὰ βυζία των, καὶ ὕστερα ἐκδαρὰν τὰ δέρματά των· ὁπότεν ὁμοῦ ἐπῆγαν οἱ ὑπηρέται νά ἐκδάρουν καὶ τὴν Ἁγίαν Φωτίδα, δὲν ἐκαταδέχθη αὐτὴ νά κρατηθῇ ἀπὸ κανένα, ἀλλὰ ἔστεκε μοναχὴ μὲ μεγάλην γενναιότητα καὶ ἀνδρείαν, καὶ ἐκδαρὰν τὸ δέρμα τῆς σαρκὸς τῆς, ὥστε ὅπου ἐθαύμασε καὶ ὁ τύραννος εἰς τὴν καρτεροψυχίαν τῆς· διὰ τοῦτο καὶ ὕστερα ἀπὸ τοῦτο τὸ βάσανον ἐφευρεν ὁ παγκράτιστος καὶ ἄλλην τιμωρίαν κατ' αὐτῆς πάνδεινον καὶ ὀλεθρίαν· διότι εἶπε καὶ ἔκλειναν μὲ βίαν δύο κορυφὰς

δένδραν μέσα εἰς τὸ περιβόλι του, καὶ ἔδесαν τὴν μακαρίαν Φω-
τίδα εἰς αὐτὰς τὰς δύο κορυφὰς, ἔπειτα ἀπέλυσαν ἐν ταύτῳ αὐτὰς,
καὶ διεμερίσθη ἡ ἀγία εἰς δύο μέρη, καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ἀγίαν
τῆς ψυχῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ. Τότε ἐπρόσταξεν ὁ ἀλιτήριος καὶ ἀπε-
κεφάλισαν τοὺς ἄλλους Μάρτυρας διὰ ξίφους, τὴν δὲ μακαρίαν Φω-
τεινὴν εὐγαίνωντάς την ἀπὸ τὸ πηγάδι, τὴν ἔβαλε μέσα εἰς τὴν
φυλακὴν.

Αὕτη δὲ, ὡς ἂν ὅπου ἀπέμεινε μοναχὴ, καὶ δὲν ἐστεφανώθη με-
τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου μαζὺ μετὰ τοὺς λοιποὺς, ἐλυπεῖτο, καὶ
ἐπαρκαλοῦσε περὶ τοῦτου τὸν Θεόν· ὁ ὅποιος ἐνεφανίσθη εἰς αὐτήν,
καὶ σφραγίζωντάς της μετὰ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ
Σταυροῦ τρεῖς φραγῖς, τὴν ἔκαμε ὑγιὴ ἀπὸ ὅλας τὰς πληγὰς· καὶ
ὕστερα ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας ὑμνοῦσα καὶ εὐλογοῦσα τὸν Θεόν, ἀφῆ-
κεν εἰς χεῖράς του τὴν τιμίαν τῆς ψυχῆς, καὶ οὕτω ἀπῆλθεν ὅλη
πρὸς τὸν πεθούμενον Θεόν, καὶ ἀπέλαβεν τὴν ὡραίαν βασιλείαν του·
ἡ καὶ ἡμεῖς ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἀζιωθώμεν Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Οὐλοφύχως τῷ Χριστῷ κατηκολούθησας, Μάρτυς
Χριστοῦ Φωτεινῇ ἀσέμνου ἐργασίας καὶ γὰρ,
ἀπέστης καὶ ἵπτασο εἰς οὐρανὸς ὧ σεμνὴ παρὰ
πρύτανι, ἀγαλλομένη πάντοτε ὑπερέχου τῶν τι-
μῶντων.

Σὲ ἀστέρων νοητῶν Χριστὸς ἀνέδειξεν, ἄστρον
φαεινότερον, παρὰ συνάθλεις πολλοῖς, σέλας πα-
ρέχουσας, ἐν οὐρανῷ νοητῷ, ἐνθα Ἡλῖος, τῆς δόξης
ὃν ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων.

Α᾿πανθίζουσα ὡς ρόδον εὐοσμότατον, ἐν τῷ λει-
μῶνι Χριστῷ, τέρπεις τοὺς πάντας τανῦν, τοὺς
νῦν εἰς σὲ προστρέχοντας, καὶ αἰτουμένους πιστῶς,
εὐωσμίαν τε, καὶ χάριν ψυχρῶν, ἵνα πόθῳ σε
τιμῶμεν.

Θεοτοκίον.

Η Βασίλισσα, Παρθένος ἡ κυήσασα τὸν Βασι-
λέα Χριστόν, οἰκτερον σῶσόν με νῦν, κλονού-
μενον πάθεσι, πίστει στερέωσον, καὶ ὁδηγήσον, πρὸς
σωτηρίας τρίβον με, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Ῥδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Τὴν πάντων τῶν ἀγαθῶν αἰτίαν, ποθήσασα ἔτυ-
χες Πανεύφημε, φωταδόλου κλήσεως, καὶ ὑπερ-
αθλήσεως· δι' ὧν αὐθις ἡξίωσαι στεφάνου Μαρτυρι-
καῦ, μεθ' οὗ χοροβατεῖς καὶ συμφάλλεις, πᾶσι τοῖς
Ἀγίοις Κυρίῳ εἰς αἰῶνας.

Η γάπησας ὑπὲρ τὰ παρόντα, τὰ μόνιμα ἀγαθὰ
καὶ διαμένοντα· διὸ κάλλος σώματος, τρυφήν
τε τὴν ἐνῆδονον, ἀντηλλάξω πολυάθλε βασάνων
μαρτυρικῶν· ἀνθ' ὧν τὴν ὄντως εἰληφας δόξαν, Κύ-
ριον ὑμνοῦσα, καὶ δοξολογοῦσα εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Στερρὸν τ' ἀδαμάντινον ἐκτήσω, τὸ φρόνημα
Μάρτυς ἀγλαώνυμε· βάσανοι γὰρ πάνδεινοι, οὐδ'
ὅλως ὑπερίσχυσαν, μεταποιῆσαι πώποτε, καὶ ἀπο-
σχίσαι Χριστοῦ· αὐτὸν οὖν καὶ ἡμεῖς ἀνυμνοῦμεν,
καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Οπίσω σου ἔδραμον γυναῖκες, τῶν μύρων τῶν
ἡδυπνῶν ἐπαισθόμεναι, πάναγνε Θεόνυμφε,
κόρη ἀπειρόγαμε, τοῦ ἐκ γαστροῦ σου λάμψαντος

μονογενοῦς Υἱοῦ, καὶ σοὶ συμβασιλεύουσιν ὄντως,
ἀνυμολογοῦσαι Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Νοὶ καθαρῶ, τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον ἀναπολήσασα
Φωτεινὴ αἰείμνηστε, ὃν φωτισθεῖσα νοὸς τὰ ὁμ-
ματα, οἶδας καὶ γὰρ τὸν σὸν καλὸν ἐραστήν· ἀνθ' οὗ
πάντας ἐραστὰς κατέλιπες, καὶ αὐτῷ ἀληθῶς ἡχο-
λούθησας.

Αἵ πάντων τερπνῶν, τὸν Χριστὸν προέκρινας Φω-
τεινὴ ἐνδοξε, τὴν δέ σου τοῦ σώματος, ὥραν
καὶ κάλλος οὐδὲν λελόγισται· ὅθεν αὐτὰ παρέδωκας,
δεινοῖς ἐχθροῖς καὶ πυρί· δι' ὧν πάντων, ζωὴν τὴν αἰ-
θάνατον προσαπήληφας χαίρουσα πάνσεμνε.

Θεόδοτον σύ, τὸ πόμα ἐνέπιες, δι' οὗ ἐπέγνως
καλῶς, ζωὴν τὴν αἰώνιον, τὴν μὴ κτωμένην
ἄλλως εἰμή, διὰ σφοδροῦ βασάνου τε, καὶ μαρτυρίου
φρικτοῦ· ἃ ὑπέστης, στερεῶ τῷ φρονήματι· ἀνθ' ὧν
νῦν ἐκτρυφᾷς ἐν τῇ ἄνω ζωῇ.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με Ἀγνή, Σωτῆρα κύησας πανοικτίρ-
μονα, οἴκτιρον τὸν δοῦλόν σου, πρὸς μετανοίας
ὁδοὺς κατεύθυνον· τοῦ πονηροῦ τὰ σκάνδαλα ἐκ μέσου
ποίησον· τῆς αὐτοῦ με, λύτρωσαι ἐνέδρας τε, Θεο-
τόκε πιστῶν ἢ βοήθεια.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ολόφωτος ἡ κλησίς σου, ἐφάμιλλος τοῖς ἔργοις
σου, φωτεινοτάτη κυρία καὶ Μάρτυς ἡ γλαῖ-

σμένη, μνείαν ποιοῦ τῶν πίστει σε, τιμώντων παν-
σεβάσμιε, καὶ τὴν ἀγίαν σου μνήμην, χαρμονικῶς ἐκ-
τελούντων, πταισμάτων λύσιν εὐρέσθαι.

Θεοτοκίον.

Σὲ σχετικῶς ἀσπάζομαι, καὶ πόθῳ τὴν προσκύ-
νησιν, προσμένω πίστει καὶ πόθῳ τῇ παναχράντῳ
καὶ θεία εἰκόνι σου Πανάμωμε· ἀφ' ἧς ψυχῶν ἐκ-
βλύζουσι, καὶ τῶν σωμάτων δέσποινα, ἰάματα τοῖς
ὑμνοῦσι, σὲ Θεοτόκον κυρίως.

Εἰς τοὺς Αἰνους, στιχηρὰ προσόμοια ἤχος β'.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε, φιλομάρτυρες πιστῶς, τὴν ὑπὲρ τοῦ πάν-
των Δεσπότης στερεῶς ἀθλήσασαν, Φωτεινὴν
τὴν ἐνδοξον, πιστῶς τιμήσωμεν. Μαρτυρίου χιτῶνι
γάρ, τὸ σῶμα κοσμοῦσα, καὶ ψυχὴν καλλήνουσα,
ἀγῶσι τυραννικοῖς ἤχθη εἰς οὐράνιον δόμον, ἔνθα στε-
φανοῦται ὡς μάρτυς, καὶ τῷ στεφανίτῃ Χριστῷ πα-
ρίσταται.

Μέγα τὸ ἀρίστευμα τὸ σόν, μέγα καὶ τὸ φρόνημα
ὄντως, καὶ τὸ ἐκνίκημα, φύσις Μάρτυς ἀναλκίς
σαφῶς, ἐπὶ γῆς τὸν ἀόρατον, διάβολον κτείνεις, καὶ
βραβεῖον κράτιστον, ἀπολαμβάνεις, διό, πίστει σε καὶ
πόθῳ τιμῶμεν, Μάρτυς Φωτεινὴ, τῷ Κυρίῳ, πρέσβευε
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ως μῦρον τὸ αἷμά σου σεμνὴ, ἀλάδραστος τῷ
σῷ Δεσπότη, Χριστῷ προσήνεγκας, Φωτεινὴ
πανεύφημε, διὰ βασάνων σφοδρῶν, ὧν γὰρ εἰς ἀντά-

μειψιν, τὸ στέφος ἐδέξω, μεθ' οὗ ἐν θαλάμοις νῦν,
χοροβατεῖς ἀληθῶς, ἔνθα Οὐρανῶν αἱ χορεῖται, καὶ
Μαρτύρων δῆμοι ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν
πρεσβεύουσιν.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Φάλαγξ Μαρτύρων, στρατὸς Ἀγίων, ἀνέστη
κραταιῶς τῷ Τυράννῳ Νέρωνι· ἐνδυσάμενος γάρ
θώρακα πίστεως, περικεφαλαίαν σωτηρίου, καὶ ἀ-
σπίδα ἀρραγῆ, κατέβαλε πᾶσαν τὴν πλάνην αὐτοῦ,
ἐν εἰδωλομανίᾳ τυγχάνοντος· πρώτη πασῶν μενοῦν
γε παρὰ σοῦ Χριστέ, χάριν εἰληφεῖα Φωτεινὴ ἡ Ἀ-
γία ταῦτα τετέλεκε, σὺν τοῖς συνάθλοις αὐτῆς, ὧν
πρεσβείαις Σωτὴρ ἀγαθέ, τὴν Πόλιν σου ταύτην δια-
φύλαττε, ἐκ λύκων λυμαινομένην αὐτήν.

Καὶ νῦν.

Θεοτόκε σὺ εἰ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα
τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε
Δέσποινα μετὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ πάντων τῶν
Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη. Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικά, καὶ ἀπὸ
τοῦ Κανόνος ᾠδὴ γ'. καὶ ε'. Ἀπόστολος.

Προκείμενον ἦχος δ'.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν.

Πρὸς Κορινθίους Β'. Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Α'δελφοί, ἔχοντες τὴν διακονίαν ταύτην, καθὼς
ἡλεήθημεν, οὐκ ἐκκακοῦμεν, ἀλλ' ἀπειπάμεθα

τὰ κρυπτὰ τῆς αἰσχύνης, μὴ περιπατοῦντες ἐν πα-
νουργίᾳ, μηδὲ δολοῦντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ
τῇ φανερῶσει τῆς ἀληθείας συνιστῶντες ἑαυτοὺς
πρὸς πᾶσαν συνείδησιν ἀνθρώπων, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.
Εἰ δὲ καὶ ἔστι κεκαλυμμένον τὸ Εὐαγγέλιον ἡμῶν,
ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις ἐστὶ κεκαλυμμένον· ἐν οἷς ὁ
Θεὸς τοῦ αἰῶνος τούτου ἐτύφλωσε τὰ νοήματα τῶν
ἀπίστων, εἰς τὸ μὴ αὐγᾶσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμὸν
τοῦ Εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ὅς ἐστιν εἰ-
κὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου. Οὐ γὰρ ἑαυτοὺς κηρύσ-
σομεν, ἀλλὰ Χριστὸν Ἰησοῦν Κύριον· ἑαυτοὺς δὲ
δούλους ὑμῶν διὰ Ἰησοῦν. Ὅτι ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ
σκότους φῶς λάμψαι, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις
ἡμῶν, πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ
Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐχομεν δὲ τὸν
θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν, ἵνα ἡ ὑ-
περβολὴ τῆς δυνάμεως ἧ τοῦ Θεοῦ, καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν·
ἐν παντὶ θλιβόμενοι, ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι· ἀπο-
ρούμενοι, ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι· διωκόμενοι, ἀλλ'
οὐκ ἀπολλύμενοι· πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου
Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ
τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ. Ἀεὶ γὰρ
ἡμεῖς οἱ ζῶντες ἕως θάνατον παραδιδόμεθα διὰ Ἰη-
σοῦν, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερωθῇ ἐν τῇ θνητῇ
σαρκὶ ἡμῶν. Ὡστε ὁ μὲν θάνατος ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται
ἡ δὲ ζωὴ ἐν ἡμῖν.

Εὐαγγέλιον τῆς λειτουργίας τὸ τῆς Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον.

Μεγαλυνάριον

Επὶ τὴν Σιχάρ ὁ παμδασιλεὺς ποιῶν ἐξαιτεῖται
Φωτεινῇ τῇ θαυματουργῷ, ἥ δὲ ἐκπλαγεῖσα
ἐξαιτεῖτο ὕδωρ τὸ ζῶν, καὶ ἡμῖν παράσχου τοῖς δι-
ψῶσιν σωτηρίαν καὶ μέγα ἔλεος

Τ Ε Λ Ο Σ

ΟΙΚΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΟΝ ΠΡΟΔΡΟΜΟΝ

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ.

Τῷ ὑπὲρ πάντας ἀληθῶς Ἀγίους μείζονι, ὁ ὑπὲρ
πάντας ἁμαρτῶν τοὺς ἀνομήσαντας, τὸ ἐφύ-
μνιον προσφέρω σοι Ἰωάννη, ὡς οὖν ἔχων παρρησίαν
πρὸς τὸν Κύριον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέ-
ρωσον, ἵνα κράζω σοι, χαῖρε Κήρυξ τῆς χάριτος.

Αρχομαί σοι τὸν ὕμνον, Θεοῦμνητε Μάκαρ, χαρᾶ
συνειλημμένος καὶ φόβῳ, εὐφημῶν γὰρ ἦδοναι
τὰ σά, ἀπορῶν δὲ λόγου, δειλιῶ, Πρόδρομε, αὐτὸς
δὲ ἐνισχύων με, παράσχου ἐπαξίως λέγειν :

Χαῖρε, δι' οὗ ἡ χαρὰ ἐφάνη.

Χαῖρε, δι' οὗ ἡ ἀρὰ ἐφθάρη.

Χαῖρε τῶν περάτων τῆς γῆς ὁ Διδάσκαλος.

Χαῖρε τῶν τεράτων Χριστοῦ ὁ Προάγγελος.

Χαῖρε μῆκος ἀγιότητος, φθάνον μέχρις Οὐρανοῦ.

Χαῖρε πλάτος καθαρότητος, ἀγιάζον πάντα γῆν.

Χαῖρε ὅτι Τριάδα τὴν ἀγίαν κατεῖδες.

Χαῖρε ὅτι δυάδα ὕλικὴν ὑπερείδες.

Χαῖρε ἀστήρ δεικνύων τὸν ἥλιον.

Χαῖρε φωστὴρ φωτίζων ὑφήλιον.

Χαῖρε, δι' οὗ ὁ Χριστὸς ἐμηνύθη.

Χαῖρε, δι' οὗ ὁ Σατὰν ἐμιστήθη.

Χαῖρε Κήρυξ τῆς Χάριτος.

Βλέπων γένος ἀνθρώπων κείμενον ἀπανθρώπως,
ἀνίσταται Θεὸς φιланθρώπως, καὶ θελήσας πέμ-

ψαι τὸν Υἱόν, ἐκκαθάρει πάντα τὸν ἰὸν τοῦ ὄφεως, προέπεμψε τὸν Πρόδρομον, κηρύξαι τοῖς ἀνθρώποις λέγειν.

Ἀλληλούϊα.

Γέννησιν Ζαχαρίας θυμιάματος ὥρα μανθάνει τοῦ Υἱοῦ δι' Ἀγγέλου, οἷς δ' ἠπίστησε τούτῳ λαλῶν κατακέκριται μήτ λαλεῖν, βλέψας δὲ τὴν ἑκ-
βασιν τῶν λόγων τοῦ Ἀγγέλου, τὸ λαλεῖν λαμβάνει.

Χαῖρε ἡ θύρα τῆς Σωτηρίας.

Χαῖρε ἡ λύρα τῆς Ἐκκλησίας.

Χαῖρε Προφητῶν τοῦ Θεοῦ τὸ συμπέρασμα.

Χαῖρε ἀρετῶν ἀπασῶν τὸ συμφέρον.

Χαῖρε Ἀγγελε ἐπίγειε παρουσίας τοῦ Χριστοῦ.

Χαῖρε ἀνθρωπε οὐράνιε Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Χαῖρε τῆς ἐγκρατείας ὁ σοφὸς παραινέτης.

Χαῖρε τῆς ἀκρασίας ὁ δὲξ ἀναιρέτης.

Χαῖρε κρατὴρ τοῦ νέκταρος πάροχε.

Χαῖρε λουτὴρ καθάρσεως πρόξενε.

Χαῖρε πρηστὴρ καυστικῆ τῆς ἀπάτης.

Χαῖρε λαμπτὴρ φρυκτικῆ γῆς ἀπάτης.

Χαῖρε Κήρυξ τῆς Χάριτος.

Δεξιούται ἀσμένως ἀσπασμῷ ἡ Παρθένος, ἀρ-
δοῦσα κυοφόρον τὴν στείραν, ὁ δὲ Κήρυξ ἔνδον
τῆς Μητρὸς ἐπιγνούς τὸν ἔσο τῆς γαστρὸς Κύριον,
ὡς ῥήμασι τοῖς ἄλμασι χρησάμενος, ἐβόα λέγων·

Ἀλληλούϊα.

Εἵχαιρον τῇ γεννήσει, καὶ ἡρεύνων τὴν κλῆσιν
μαθεῖν οἱ συγγενεῖς Ἰωάννου, γράμμασι δὲ ταύ-
την ἐκτυπῶν Ζαχαρίας, τέως σιωπῶν, φθέγγεται,
οἱ δὲ εὐθὺς ἐχάρησαν, ἐθαύμασαν, βοοῦντες οὕτω·

Χαῖρε φωνὴν τοῦ πατρὸς ὀδήσας.

Χαῖρε σιγὴν τοῦ αὐτοῦ ὁ λύτας.

Χαῖρε τῶν ἀγόνων λαγόνων τὸ κύημα.

Χαῖρε τῶν ἀκάρπων τὸ εὐκαρπον βλάστημα.

Χαῖρε κύκλος ὁ εὐτόρνευτος, κέντρον ἔχων τὸν Χριστόν.

Χαῖρε κύκνος ὁ δὲξυφωτος, πᾶτιν ἄδων τὰ χρηστά.

Χαῖρε ὁ ἐκ κοιλίας μητρικῆς ἡγιασμένος.

Χαῖρε ὁ πρὸ κοιλίας τῷ Θεῷ ἐγνώσμενος.

Χαῖρε πηγὴ θαυμάτων ἀκένωτος.

Χαῖρε πληγὴ δαιμόνων ἀνίατος.

Χαῖρε, δι' οὗ ἐφωτίσθη ἡ κτίσις.

Χαῖρε, δι' οὗ ἐδόξασθη ὁ Κτίστης.

Χαῖρε Κήρυξ τῆς Χάριτος.

Ζέων θυμῷ Ἡρώδης ἀνελεῖν ὁ ληρώδης, Χριστὸν
ζήτητων, τὰ βρέφη προστάσει, φθειρομένων δὲ
τούτων πικρῶς, Ἰωάννης ὁ θεῖος σοφῶς σέσωστο,
κηρύξαι τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ οἰκονομίαν λέγων

Ἀλληλούϊα.

Ηγεν ἐν τῇ ἐρήμῳ ἡλικία ἀνῆβω Ἀγγελος τὸν
Ἀγγελον φέρων, καὶ ὁποῖος ἔστι ἐννοῶν, τὸ
μυστήριον οὐκ ἀγνοῶν ἦδετο, καὶ ἄσμασιν ὡς στέμ-
μασι κατέστεφεν αὐτόν, κραυγάζων·

Χαῖρε ἡ στύλη τῆς εὐτελείας.

Χαῖρε ἡ πύλη τῆς Βασιλείας.

Χαῖρε Μωϋσέως τοῦ πάλαι διάδοχε.

Χαῖρε Βασιλέως τοῦ πάντων διάκονε.

Χαῖρε μάργαρον κρυπτόμενον ἐν τῷ λύθρῳ τῆς σαρκός.

Χαῖρε ὄργανον κρούμενον ἐν τῷ πλήκτρῳ τοῦ Θεοῦ.

Χαῖρε ἄρτος στηρίζων νηστευόντων κοιλίας.

Χαῖρε οἶνος ἡδύνων σωφρονούντων καρδίας,

Χαῖρε Χριστοῦ ὁ φέρων τὸ τρόπαιον.

Χαῖρε στερεὸν παθῶν ἀποτρόπαιον.

Χαῖρε, δι' οὗ τὰ ἀρχαῖα παρῆλθε.

Χαῖρε, δι' οὗ τὰ καινὰ ἐπεισῆλθε.

Χαῖρε Κήρυξ τῆς Χάριτος.

Θαυμαστή πάση φύσει ὥφθει ὡς ὑπὲρ φύσιν ἢ ἐν τῇ ἐρήμῳ σου μετοικία, ἐκ μαστῶν γὰρ εὐθὺς μητρικῶν πρὸς αὐτὴν μετέβης κατοικῶν Πρόδρομε, οὐκ οἶνω οὐδὲ σίκερα, Θεῷ δὲ ἐντρυφῶν καὶ ψάλλων Ἀλληλούϊα.

Ιθύνάς σου τὸν δρόμον πρὸς οὐράνιον δρόμον, -ἀσκήσεως ἐλθὼν πρῶτος δρόμον· καὶ λαμπρότις γέγονας σοφέ, καὶ Χριστοῦ δὲ βίου ὑψηλοῦ Πρόδρομος. πρὸς ὃν ἰθύνας ἅπαντας, ἀκούεις παρὰ πάντων οὕτω.

Χαῖρε ἡ τέχνη τῆς ἐγκρατείας.

Χαῖρε ἡ στάθμη τῆς ἀκριβείας.

Χαῖρε τῆς ἀσκήσεως ἐμφυχον ἄγαλμα.

Χαῖρε τῆς ἀθλήσεως θεῖον ἐκτύπωμα.

Χαῖρε ὅρος ὁ ἀκρότατος παρθενίας ἀληθοῦς.

Χαῖρε νόμος ἐνθεώτατος θεωρίας εὐαγοῦς.

Χαῖρε ἀκτημοσύνης ὁ λαμπρὸς προηγῆτωρ.

Χαῖρε ἀγιωσύνης ὁ σοφὸς εἰσηγῆτωρ.

Χαῖρε κανὼν νηστείας θεόσθοτος.

Χαῖρε εἰκὼν ἀγνείας θεόγραφος.

Χαῖρε ὀρθῆς πολιτείας ὁ γνώμων.

Χαῖρε σοφῆς προμηθείας νοήμων.

Χαῖρε Κήρυξ τῆς Χάριτος

Κόσμου ἡδυπαθείας, καὶ σαρκὸς προσπαθείας, ἡλόγησαι καθάπαξ θεόφρον, καὶ ἀκρίδας εἶχες σου τροφήν, ἐκ καμήλου δὲ στολὴν Πρόδρομε, τοῦ πνεύματος οὐ σώματος ἐπίδοσιν ζητῶν καὶ λέγων

Ἀλληλούϊα.

Λύτρωσιν ἁμαρτίας, βάπτισμα μετανοίας, κηρύσσων ἦλθεν ὁ Ἰωάννης, πᾶσι μετανοεῖτε βοῶν, βασιλεία γὰρ τῶν οὐρανῶν ἤγγικε, καὶ χάριν

ἐχορήγησε πιστοῖς ὡς ἂν αὐτῷ βοῶσι·

Χαῖρε βουλῆς τοῦ Θεοῦ ὁ μύστης.

Χαῖρε οὐλῆς τῶν ψυχῶν ὁ ρύστης.

Χαῖρε χελιδὼν ἡ τὸ ἔαρ μηνύσασα.

Χαῖρε ἀηδὼν ἡ Χριστὸν κελαδῆσασα.

Χαῖρε νᾶμα, ὃ ἐξέρρευσε θαυμασίως ἐξ Ἑδέμ.

Χαῖρε πόμα, ὃ ἀνέψυξε τοὺς φλεχθέντας ἐξ Ἀδάμ.

Χαῖρε ὁ τῶν παρόντων ἀμελῶν ὡς μὴ ὄντων.

Χαῖρε ὁ τῶν μελλόντων φροντιστῆς ὡς μενόντων.

Χαῖρε, δι' οὗ ὁ πίπτων ἀνίσταται.

Χαῖρε, δι' οὗ ὁ βάλλων ἀφίσταται.

Χαῖρε ψυχὴν πρὸς Θεὸν ὁ ἐκτείνας.

Χαῖρε ὁρμὴν τῆς σαρκὸς ὁ συστείλας.

Χαῖρε Κήρυξ τῆς Χάριτος.

Μετανοίας τὸν στάχυν τῆς ἐρήμου ὁ στάχυς κελεύει τοὺς ἀκάρπους ἐκφύειν, ἐκκαθάραι ἔκει γὰρ φύσιν ὁ τὸ πτύον ἔχων τῇ χειρὶ Κύριος, καὶ ἀχυρώδεις καύσων, συνάξει δὲ ἐγκάρπους, λέγων

Ἀλληλούϊα.

Νέαν θέλων ὁ Κτίστης ἀναδείξαι τὴν φύσιν τοῖς ὕδασιν αὐτὴν ἀναπλάττει, καὶ πρὸς τοῦτο φέρει συνεργόν, ὁ βουλήσει πάντα ἐνεργῶν Κύριος, Βαπτίσματος τὸν κήρυκα, ᾧ πάντες οἱ πιστοὶ βοῶμεν·

Χαῖρε φωνὴ τοῦ Θεοῦ ἁγία

Χαῖρε σιγὴ τοῦ ἔχθρου τελεία.

Χαῖρε τῆς οὐσίας βροτῶν τὸ κεφάλαιον.

Χαῖρε παρουσίας Θεοῦ τὸ προσόμιον.

Χαῖρε ὅτι ἐπεχόρευσε πᾶσα χάρις ἐπὶ σοί.

Χαῖρε ὅτι ὑπεχώρησε πᾶσα πλάνη διὰ σοῦ.

Χαῖρε ὁ διαπτύσας τὰ ἡδέα τοῦ βίου.

Χαῖρε ὁ διαλύσας τὰ πικρὰ τῶν ἐν βίῳ.

Χαῖρε, δι' οὗ ἐδόθη μετάνοια.

Χαῖρε, δι' οὗ ἐλύθη ἀπόνοια.

Χαῖρε ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ ὁ κηρύξας.

Χαῖρε ἀγνὸν ὁ τὸν βίον τηρήσας.

Χαῖρε Κήρυξ τῆς Λάριτος.

Εέννην κένωσιν βλέπων ὁ βαπτίζων τοῦ Λόγου,
ἐξίστατο καὶ ἴστατο λέγων· ἐγὼ χρεῖαν ἔχω ὑπὸ
σοῦ, καὶ σὺ βαπτισθῆναι πρὸς ἐμέ γεγονας; ὁ δὲ
θαρρεῖν ἐπέταξε, καὶ ἔργον ἐκπληροῦντα, λέγειν

Ἀλληλούϊα.

Οἱ χειρὶ πάντα φέρων, σῇ χειρὶ ὑποκλίνει τὴν
τούτου κεφαλὴν Ἰωάννην, οὐ καθάρσεως χρήζων
αὐτός, ἀλλ' Ἀδὰμ καθαίρων ἐν αὐτῷ, ὅθεν σοὶ ὡς
λειτουργῶ τῆς χάριτος, χαρίζεται ἀκούειν ταῦτα·

Χαῖρε Ἀγίων ἀπάντων μεῖζων.

Χαῖρε Ἀγγέλων οὐδὲν ἐλάτων.

Χαῖρε γεννητοῖς γυναικῶν ὁ ὑπέρτερος.

Χαῖρε γεννητῆς ἐξ αὐτῆς ὁ ὑπέρλαμπρος.

Χαῖρε κάλαμε τῆς χάριτος νέον νόμον ἐκτυπῶν.

Χαῖρε θάλαμε τοῦ πνεύματος ἐκ πασῶν τῶν ἀρετῶν.

Χαῖρε ὅτι ἐγένου γενητῶν ὑπερόπτης.

Χαῖρε ὅτι ἐφάνης οὐρανίων ἐπόπτης.

Χαῖρε ποιμὴν θρεμμάτων τοῦ πνεύματος.

Χαῖρε λιμὴν πνευμάτων ἀπείραστος.

Χαῖρε ὁ ροῦς ὁ ἐκπλήνων τὰ πάθη.

Χαῖρε ὁ νοῦς ὁ Θεοῦ βλέπων βάθη.

Χαῖρε Κήρυξ τῆς Χάριτος.

Πόθος πέπεικεν αἰσχους τὸν υἱὸν τῆς αἰσχύνης
εἰρκτῇ τὸν Βαπτιστὴν κατακλῦσαι, καὶ κα-
λύψαι σπεύδων τὸ κακόν, ἔλαθεν ἀρίδην αὐτὸ θέ-
μενος, ὁ λόγος γὰρ οὐ δέδεταί τοις ψάλλουσι Κυ-
ρίῳ οὕτως·

Ἀλληλούϊα.

Ρήματά σου ὡς βέλη δεδεγμένος Ἡρώδης κεντᾶ-
ται τὴν καρδίαν καιρίαν, οἱ γὰρ ἔλεγχοι τῷ ἄσε-

βεῖ μώλωπες εἰσὶν ὀδυνηραὶ Πρόδρομε, καὶ θνήσκων
ἀνομία, οὐκ ἠνέσχετο εἰπεῖν σοὶ ταῦτα·

Χαῖρε ἀγίασμα ὁ παρέχων.

Χαῖρε τὸ μίασμα ὁ ἐπέχων.

Χαῖρε τῶν πιπτόντων βροτῶν ἡ ἀνόρθωσις.

Χαῖρε προκοπτόντων Θεῶ ἡ βεβαίωσις.

Χαῖρε αὐλὸν ὡς Ἀγγελος ἐν γῇ βίον μετελθών.

Χαῖρε ἐνηλὸν ὡς δαίμονα τὸν Ἡρώδην καθελών.

Χαῖρε ὁ τῶν ἀρρήτων τοῦ Θεοῦ οἰκονόμος.

Χαῖρε ὁ ἀπορρήτων ἀγαθῶν κληρονόμος.

Χαῖρε καλῶν εὐωδία δωρούμενος.

Χαῖρε κακῶν δυσωδία τροπούμενος.

Χαῖρε δι' οὗ ὁ Ἀδὰμ ἐνεδύθη.

Χαῖρε δι' οὗ ὁ Σατὰν ἐγυμνώθη.

Χαῖρε Κύρυξ τῆς χάριτος.

Σέλαις ἡλίου δίκην ἔστιλβεν ὡς ἐκ δίσκου τοῦ πί-
νακος ἡ θεία σου Κάρα, καὶ τοῦ σκοτούς πᾶ-
σαν τὴν ἰσχὺν ἡ ἀκτὶς ἀπῆλασεν αὐτῆς Πρόδρομε,
ἡμᾶς δὲ καθοδήγησε τῶν φῶτων τῷ πατρὶ κραυγά-
ζειν.
Ἀλληλούϊα.

Τοῦ φωτός τὴν λυχνίαν ὁ τοῦ σκοτούς ἐργάτης
οὐκ ἔφερεν εἰς ἔλεγχον ἔχειν· ὡς γὰρ φίλος ἔρ-
γων σκοτεινῶν, παρουσίαν ταύτης σφαλερῶς ἤχθετο·
διὸ ἐκ μέσου τίθησιν αὐτόν, μὴ συνιεὶς κραυγάζειν.

Χαῖρε τὸ στέλεχος τῆς ἀγνείας,

Χαῖρε ὁ ἔλεγχος τῆς λαχνείας.

Χαῖρε τῶν βροτῶν καὶ Ἀγγέλων μεθόριον.

Χαῖρε οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς τὸ ἐξαίσιον.

Χαῖρε μέσος δὲ ἀνέτειλας τῶν Θεοῦ διαθηκῶν.

Χαῖρε τέλος ὡς γεγέννηται τῶν γραφῶν τῶν νομικῶν.

Χαῖρε ὁ τάναντία εἰς ταῦτο καταμίμαξ.

Χαῖρε ὁ ἀσαρκίαν ἐν σαρκὶ κατορθώσας.

Χαῖρε βροντὴ τὸν Κόσμον ἐκπλήττουσα.

Χαῖρε βροχὴ τὴν Κτίστην ἀρδεύουσα.

Χαῖρε, δι' οὗ εὐσεβεῖς φωταυγγοῦνται.

Χαῖρε, δι' οὗ ἀσεβεῖς πυρπολοῦνται.

Χαῖρε Κύριε τῆς χάριτος.

Υμνοὶς ποῖος ἀρκέσει ἀφίκεσθαι τοῦ ὕψους τῆς
σῆς μεγαλοσύνης Προφῆτα; ἢ ὑμνήσει τίς τῶν
γῆγενῶν ὃν ἀπάντων μείζονα Χριστὸς ἔδειξε; διὸ τὴν
πίστιν δέδεξο τῶν μετὰ σοῦ βοῶντων.

Ἀλληλούϊα.

Φαεσφόρος ὡς ὀρθρος τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης, κα-
κίας μὲ ἐξέγειρον ὕπνου, καὶ υἱὸν ἀνάδειξον φω-
τός, γρηγοροῦντα ἔργοις φωτεινοῖς Πρόδρομε, ὡς ἂν
φαιδρῶ προσώπῳ σοι, καὶ γλώττῃ γηθοσύνῳ λέγω.

Χαῖρε πυρσὲ τῶν ἐν ζάλῃ ὄντων.

Χαῖρε χρυσὲ τῶν πενία ζώντων.

Χαῖρε λυπομένων ταχεῖα παράκλησις.

Χαῖρε πλανουμένων ἐτοίμη ἀνάκλησις.

Χαῖρε πάντων εὐδυσώπητος πρὸς Θεὸν διαλλαγή.

Χαῖρε πάντων εὐσυμπάθητος λυπηρῶν ἀπαλλαγή.

Χαῖρε τῶν νοσημάτων τῶν πιστῶν ἡ ὑγεία.

Χαῖρε τῶν μολυσμάτων τῶν αὐτῶν ἡ ἀγνεία.

Χαῖρε πταιόντων θεῖον ἐξίλασμα.

Χαῖρε πιπτόντων μέγα διάσωμα.

Χαῖρε ὁ πᾶσι τὰ πάντα παρέχων.

Χαῖρε ἐκάστῳ τὸ πρόσφορον νέμων.

Χαῖρε Κήρυξ τῆς χάριτος.

Χάρητι παντελείῳ χαριτώνυμε Κήρυξ ψυχὴν
μου χαριτώσαις καὶ φρένας, τῶν παθῶν τὸν ρύ-
πον ἐξ αὐτῶν μετανείας γνώσει ἐξελῶν ἅπαντα. καὶ
δείξαις σῇ μοι χάριτι ἐπ' ἄξιον Θεῷ κραυγάζειν.

Ἀλληλούϊα.

Ψώμισόν με Προφῆτα τῆς ἀφθάρτου τραπέζης
ψυχίοις πεπτοκόσιν ὡς κύνα, ἐν λιμῷ γὰρ τή-

κομαι σφοδρῶ, σωτηρίου ἄρτου ἀπορῶν Πρόδρομε,
καὶ κόρεσον καρδίαν μου, ὡς ἂν σοι εὐχαρίστως κράζω.

Χαῖρε σφραγὶς Προφητῶν ἁγίων.

Χαῖρε κρηπὴς Ἀποστόλων θείων.

Χαῖρε νυμφοστόλε ὥραϊε τῆς χάριτος.

Χαῖρε Θεολόγε δογμάτων τοῦ πνεύματος.

Χαῖρε ὄμμα καθαρώτατον τὰ ἀθέατα ἰδόν.

Χαῖρε στόμα ἁγιώτατον τὰ ἀπόρρητα εἰπών.

Χαῖρε Πρόδρομε, μάρτυς, Βαπτιστά, φωνή, λύχνη.

Χαῖρε πρόκριτε, μάκαρ μηνυτά, μύστα φίλε.

Χαῖρε γλυκὺ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα.

Χαῖρε νοὸς καὶ γλώττης ἐντρύφημα.

Χαῖρε κοινὲ πρεσβευτά καὶ μεσίτα.

Χαῖρε ἐμοῦ ἐξαιρέτως προστάτα.

Χαῖρε Κήρυξ τῆς χάριτος.

Ω προφῆτα Κυρίου, μεγαλύνουμε Κήρυξ, Ἁγίων
ὑπερέκεικα πάντων, τῇ μικρᾷ νῦν πρόσχες
ἀπαρχῇ, καὶ τῶν δεινῶν ἀπάσης ταραχῆς ρῦσαι με,
καὶ τῆς μελούσης λύτρωσαι κολάσεως Θεῷ βοῶντα.

Κανὼν Παρακλητικὸς πρὸς τὸν τίμιον Πρόδρομον, ψαλλό-
μενός ἐπὶ ἀσθενούντας, καὶ ἄλλως εἰς περιπετείας, καὶ συμ-
φορὰς τελούντας. Ποιηθεὶς παρὰ Διονυσίου ἱερομονάχου τοῦ
Παπαδοπούλου, μετὰ τὸ Κύριε εἰσάκουσον, τό, Θεὸς Κύριος.

Εἶτα τροπάριον, ἦχος δ'. Τῇ Θεοτόκῃ ἐκτενῶς

Τῆς μετανοίας γεγονὸς θεῖος κήρυξ, μετανοοῦντα
ἐκ ψυχῆς Ἰωάννη, ἐνίσχυσόν με Πρόδρομε πα-
νένδοξε, ὅπως ἀποθέμενος ἁμαρτίας τὸ βάρος, χαί-
ρων ἐποφθήσωμαι τῷ κριτῇ τῶν ἀπάτων, καὶ διὰ σοῦ
γεέγνης, καὶ πυρός, καὶ αἰωνίου ρυσθῷ κατακρίσεως.

Δόξα, καὶ νῦν.

Οὐ σιωπήσομεν αἰεὶ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου
λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι. Εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο
πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκτοσούτων κινδύ-

νων, τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σῴζεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ὁ Ν. καὶ ὁ Κανὼν. Οὐ ἡ ἀκροστιχίς, Βαπτιστὰ Χριστοῦ, παῦσον ἡμῶν τοὺς πόνους.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Βεβαπτισμένον ἐν πελάγει Πρόδρομε βιωτικῶν συμφορῶν, ἀνομιῶν φόρτω χαλεπῶ, τὸν δούλόν σου, τῶν οἰκτιρμῶν τὴν ἄδυσσον ὁ βαπτίσας Προφῆτα, ἰκεσιῶν σου ταῖς οἰάξι, πρὸς γαλήνην ὄρμον κυβέρνησον.

Ανομιῶν αἱ καταιγίδες πνέουσιν, βίου Πνευματικῶν σφοδρᾶ, τὸ πενιχρὸν σκάφος, ἐμβολῇ κατέκλησαν, ἐπαγωγαῖς τῶν θλίψεων, Βαπτιστὰ δυσωπῶσι, ἐσμὲν κακῶν με ποντίζοντα λύσας ἐκ βυθοῦ με ἀνάγαγε.

Δόξα.

Πιεζομένῳ μοι κακῶν τῷ τάλανι, ἐπιφοραῖς χαλεπῶν, ὡς παρωργηκότι, τοῦ Θεοῦ τὸ εὖσπλαγχνον, ἐπενεχθεῖσαι μάλιστα νοεραὶ με ὠθοῦσιν, εἰς χαῦν τὸν δείλαιον πρόφθασον, Πρόδρομε Κυρίου, καὶ σῶσόν με.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τῆς εὖσπλαγχνίας τὴν μεγάλην ἄδυσσον, τῶν οἰκτιρμῶν τὴν πηγὴν, σωματικῶς Κόρη, ὡς τεκοῦσα δέομαι, Θεοκυῆτορ βλῦσόν μοι, θεραπείας τὸ ρεῖθρον, σθεννύον καύσωνα θλίψεων, καὶ σαρκῶς ὀδύνας ζώμενον.

ᾠδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ικετεύω ὁ τάλας, τῆς παλαιᾶς ὄντα σε, καὶ καινῆς μεσίτην, καινίσας παλαιωθέντα με, ἐν ἀνομίαις

πολλαῖς, καὶ ἐκλυτρώσασθαι πλήθει, Βαπτιστὰ τῶν θλίψεων πολιορκούμενον.

Σὲ τοῦ λόγου τὸν μύστην, τῶν προφητῶν μείζονα, ὄντος τὸν Ἥλιου, αἰτοῦμαι Πρόδρομον λύχνον τε, τοῦ ἀπροσίτου φωτός, τὸ στυγερόν, καὶ ζοφῶδες, τοῦ ἀθλίου βίου μου λύσας καταύγασον.

Δόξα.

Τῆς χαρᾶς ὁ προκήρυξ καὶ χαρμονῆς Ἀγγελος, ὁ τοῖς ἀθυμοῦσι κηρύξας, τὴν ἀνεκλάλητον, χαρὰν προφῆτα Χριστοῦ, εἰς χαρμονὴν τὸ στυγνάζον, τῆς χαρᾶς ἐπώνυμε, τρέψον τοῦ δούλου σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αθυμίας καὶ ζάλαι βιωτικαὶ Δέσποινα, τὸν τῆς παναθλίας ψυχῆς μου οἶκον ἐσάλευσαν, καὶ κατασπῶσαι αὐτόν, ἐπαπειλοῦσί μοι τέλος, τῆς ζωῆς ἢ πρόξενος σπεῦσον βοήθει μοι.

Διασωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου πρόδρομε τοῦ Κυρίου, ὅτι πάντες μετὰ Θεόν, πρὸς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἄρρηκτον τεῖχος καὶ προστασίαν.

Επίβλεψον ἐν εὐμενίᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἰάσαι τῆς ψυχῆς τὸ ἄλγος.

Καὶ μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς. Εἶτα τὸ Κοντάκιον. Εὖσπλαγχνίας.

Εὖσπλαγχνίας τὴν ἄφθονον πηγὴν, Ἰσδάνου κατέδυσας ροαῖς, Ἰωάννη· ὅθεν ἰκετεύωσε θλίψεων πελάγει χειμαζόμενον, καὶ δεινῶς τούτων τῷ κλύδωνι ποντούμενον, γαλήνης με πρὸς ὄρμον χειραγώγησον.

Ῥδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Χάριτος ὦν Πρόδρομε, κήρυξ τρανώτανος, δώρη-
σαί μοι μάκαρ δεομένῳ σου, χαροποιᾶν χάριν
δαψιλῶς, ὅπως διαρρήξας, τὸν σάκκον τῆς ἀθυμίας
μου, χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης ἐνδυθεὶς τὸν χιτῶνα, τῶν
θαυμάτων τὴν χάριν γεραίρω σου.

Ροῦς με δεινὸς θλίψεων, ροῦς παραπτώσεων, καὶ
κιυδύνων ζάλαι περιέχουσι, λαίλαψ σφοδρὸς τὸ
ἐλεεινόν, Βαπτιστὰ Κυρίου, ποντίσαι βίου μου λεί-
ψανον ἐγείρεται δεσπότην, ἀλλ' ὁ λούσας ζωῆς τε,
καὶ θανάτου με τούτων ἀπάλλαξον.

Δοξα.

Ιδε κακῶν Πρόδρομε, σμῆνος συνέχει με, καὶ λυ-
ποῦσι συμφοραὶ τὸν δοῦλόν σου, καὶ δυσμενῶν,
ὥσπερ εὐτελές, βρόχοις κινδυνεύω, στρουθίον οἷ μοι
ὠλίσεσθαι, τῇ σκέπη σου οὖν τρέχω καὶ στενάζων
αἰτοῦμαι ἀντιλήψεως χεῖρά μοι ὀρεξόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σῶσόν με νῦν πάναγνε, σῶσόν με Δέσποινα, σω-
τηρίας κόρη με ἀξιώσον, καὶ γὰρ πυκνὰ νέφη
δυσχερῶν, κατεκάλυψάν με, χειμῶνά μοι ἐπιφέροντα
ἄθρόον ἀλγηδόνων, δυσωπῶσι παρθένε, ἢ παγκόσμιον
ζάλην κοπάσασα.

Ῥδὴ ε'. Ἵνα τί με ἀπόσω.

Τέλος φρίττω ὁ τάλας, τὸ ζωῆς μου Πρόδρομε
παρόν, καὶ δέδοικα, τοῦ κριτοῦ τὸ βῆμα, τὸ ἀ-
δέκαστον, πάσης ὑπέραντλος γεγονὸς κακίας, ἀλλ'
ἰκετεύω σε τῆς τῇ δε, καὶ μελλούσσης βασάνου με
λύτρωσαι.

Οἱμοὶ ὤζεσαν σφόδρα, τῆς σαρκὸς οἱ μώλωπες,
κατεσάπησαν, καὶ κατέκαμψάν με, ψαλμικῶς
ἀφροσύνης αἱ μᾶστιγες, ἐταλαιπωρήθη, ὦ Βαпти-
στά, καὶ μέχρι τέλους, ἀντίληψιν δὺς μοι σωτήριον.
Δοξα.

Υδωρ ἕως ψυχῆς μου, κατοδύνων θλίψεων προ-
φῆτα ἔφθασεν καὶ βυθῷ ἰλύϊ, ψαλμικῶς ἐνε-
πάγην ὁ δεῖλαιος, τῶν πειρατηρίων, καὶ μοὶ ὑπόστα-
σις οὐκ ἔστιν, ἢ δ' ἐλπίς μου, αἰεὶ ἐκ σοῦ ἥρτηται.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πόνοι θλίψεις ὀδύναι, καὶ ἐχθρῶν ἐπήρειαι κα-
ταπιέζουσι, κατατρύχοντά με, καὶ εἰς ἄδου
σχεδὸν με καθέλκοντα ἀλλ' ἀπεγνωσμένον, ἀπηλ-
πισμένων ἢ τεκοῦσα, τὴν ἀνάρρωσιν σῶσόν με Δέ-
σποινα.

Ῥδὴ ε'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Αΐδιον, τοῦ λοιποῦ τῷ τάλανι, τὴν ζωὴν, καὶ
πονηρὰς τὰς ἡμέρας, αἱ τῶν δεινῶν προσβολὰς
μοὶ ποιῶσι καὶ τῇ ἀθλίᾳ σαρκὶ μου ἀφόρητα, τὰ
ἀλγη, ἀλλ' ὦ Βαπτιστά, ἐπὶ σοὶ πεποιθὼς οὐκ ἀπέ-
γνωσμαι.

Υπόπλεων, στεναγνῶν ὁ ἄθλιος, τὸ σαρκίον, καὶ
ὀδύνης τὸν βίον, ἔχων μεστὸν Βαπτιστά, καὶ
ψυχὴν δέ, καταγομένην εἰς ἄδου ἀπώλειαν, προέρ-
χομαί σοι δυσωπῶν, συνοχῆς πονηρῶν με ἀπάλλαξον.

Δοξα.

Συνέρρευσε, τοῦ ἐχθροῦ ἢ δύναμις, ἐπ' ἐμέ κατα-
πιέζουσα πᾶσα καὶ πολεμεῖ χαλεπῶς τὴν ζωὴν
μου, φρυατομένη ὀλέσαι τὸν τάλανα, ὦ κήρυξ τῆς

ζωῆς αὐτοῦ τούτου θραῦσον τὰ βέλη καὶ ἔνεδρα

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ολόσωμον, καὶ ψυχῇ, καὶ σώματι τὴν πληγὴν
ὁ δυσμενὴς μοι ἐπάγει, ἐκτὸς δεινῶν ἐπιθέσει
πλήττων, ἐντὸς δὲ λύπαις παντοίαις, αἰκκίζων μὲ, τὸ
τούτου θράσος, ἀλλ' ἀγνή, ὥσπερ πάλαι, καὶ ἄρτι
κατάβαλε.

Διάσωσον, ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους Θεοτόκε,
ὅτι πάντες μετὰ Θεὸν εἰς σέ καταφεύγομεν, ὡς
ἄρρηκτον τεῖχος καὶ προστασίαν.

Αῖσχεαι, ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύ-
τως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώ-
πησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Ὁ ἱεὺς, μνημονεύει Εἵτα τὸ Κοντάκιον.

Προφῆτα Θεοῦ, καὶ Πρόδρομε τῆς χάριτος, τὴν
κάραν τὴν σὴν, ὡς ῥόδον ἱερώτατον, ἐκ τῆς
γῆς εὐράμενοι, τὰς ἰάσεις, πάντοτε λαμβάνομεν· καὶ
γὰρ πάλιν ὡς πρότερον, ἐν κόσμῳ κηρύττεις τὴν
μετάνοιαν.

Προκί. Καὶ σὺ παιδίον προφήτης Ὑψίστου κληθήσῃ.
στιχ. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ. Καὶ ὑπὲρ τοῦ κατα-
ξιωθῆναι Εὐαγγέλιον.

Ζήτηι τῇ Δευτέρᾳ τῆς δ'. ἐβδομάδος τοῦ Ματθαίου

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀκούσας ὁ Ἰωάννης ἐν τῷ

Δόξα, ταῖς τοῦ σου Προδρόμου. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτό-
κου, στιχ. Ἐλεήμων ἐλέησον ὁ Θεός. Προσόμειον. Μὴ κατα-
πιστεύσης με.

Δέησιν προσφέρω σοι, ὀδυνηρὰς ἐκ καρδίας, πε-
ποιθὼς ὁ δοῦλός σου, τῇ ταχείᾳ Πρόδρομε ἀν-

τιλήφει σου, τῆς συνεχούσης με, σπεῦσον κακώ-
σεως, ἐξελοῦμε καὶ τῶν θλίψεων, σῶσον ὀδύνης τε,
καταπιεζούσης με ἅγιε, πάντων πειρατηρίωντε τῶν
τοῦ πολεμίου με λύτρωσαι· οἶδά σοι γὰρ οἶδα, δυνά-
μενον τὰ πάντα Βαπτιστά, ὡς Ἰορδάνου ἐδάπτισας,
πάντα τὸν ἰσχύοντα.

Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.
Ἐλέει, καὶ οἰκτιρμοῖς. Ὡδή, ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Νᾱμά μοι βλῦσον χριστοκήρυξ, τῇ σῇ χάριτι
δροσίζον τὰς φλογώσεις, τῶν δεινῶν μου πα-
θῶν, καὶ ὅπλα τὰ πυρφόρα, τὰ κατ' ἐμοῦ κατάσβε-
σον, τοῦ ἐχθροῦ, ἵνα ὑμῶσε.

Ηῤεμον βίον μοι προφῆτα, καὶ ἀτάραχον παρά-
σχου ταῖς πρεσβείαις, τῶν μισούντων με δὲ
ἀλώβητον συντήρει, καὶ τὰς αἰτήσεις πλήρωσον, σέ
θερμῶς καθικετεύω. Δόξα.

Μέρος, καὶ κλῆρος σὸς ὑπάρχω, μὴ παρίδης με
ἐχθροῖς καταποθῆναι, Βαπτιστά τοῦ Χριστοῦ,
ἀλλ' οἰκτεῖρον καὶ βλαβὴς, καὶ πειρασμῶν με φρού-
ρησον, ἀβλαβῇ τὸν σὸν οἰκέτην.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ωπὼς παράκλησιν οὐκ ἔχω· περιστάσεις τοῦ
βίου καὶ ἀνάγκαις, καὶ κακώσεσι δὲ ἀπώλωλα
ὁ τάλας, ἀπαρκαλήτων σῶσόν με, παραμύθιον Παρθένε.

Ὡδή, η'. Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ δοξασθέντα.

Νηπιόθεν χαρὰν τῇ οἰκουμένῃ, προμηνύεις πα-
τρός, τὴν γλωττοπέδην λύσας· τῶν ὀδυνῶν τὰς

πέδας διὸ ρήξας μου, θλίψιν εἰς χαράν μοι, Πρόδρομε
μετάθες, Χριστοῦ, καὶ εὐφροσύνην.

Τῶν τεκόντων ὡς ὄνειδος ἡμείψω, σὴ γεννήσει
φαιδράν, εἰς εὐφροσύνην οὕτω, τὸ κατηφές ἐν
πόνοις τῆς καρδίας μου, ἄμειψον προφῆτα, τῇ σὴ ἐπι-
σκέψει, εἰς εὐκρατόν μοι ἔξιν. Δόξα

Ονομάζῃ προφῆτα τῷ δεσπότῃ, ὡς μεγίστων
λαχῶν, διακονίαν μείζων, τῶν προφητῶν ἀπάν-
των, ὅθεν δέομαι, μείζονα ὡς ἔχων, χάριν, καὶ πλου-
σίως, τυχεῖν τῆς εὐποιίας.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Υπὲρ πάντας, ἡμάρτηκα ἀφρόνως, ἀθετήσας ἀ-
γνὴ τοὺς θείους νόμους· ὅθεν καὶ χαλεποῖς ἐν-
τεῦθεν ἐταζόμενος, μάστιγι βοῶσα, τούτων ἐξελοῦμε
παρθένε μεταγνόντα.

ᾠδὴ, θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Σωθείην ὁ τῇ σκέπῃ σου προφυγῶν, τοῦ πικροῦ
ναυαγίου τῶν θλίψεων, καὶ συμφορῶν, Πρόδρομε,
Κυρίου καὶ Βαπτιστά, καὶ τῆς γαλήνης τύχοι με,
διὰ πρεσβειῶν σου τῆς ποθεινῆς, οὐδένα γὰρ γινώ-
σκω, ἐν ταῖς περιπετείαις, ἄλλον ἐκτός σου ἀντιλή-
πτορα.

Παρίτω ἡ ἀντίληψις ἡ ἐκ σοῦ ταχεινή, καὶ τὸ
ἔλεος ἄφθονον, ὦ Βαπτιστά, ὅτι ἐβραγχνίασε
ψαλμικῶς, κράζων πρὸς σέ ὁ λάρυγξ μου, σέ ἐπικα-
λοῦμαι οὖν πεποιθώς, ὁ τάλας, διὰ πλῆθος πταισμά-
των μου προφῆτα, ἔξαπολέσθαι μὴ παρόψειμι.

Δόξα.

Οδύνας τὰς ἐκ θλίψεων Βαπτιστά, καὶ πληγὰς
τὰς ἐκ νόσου, καὶ ἑλκη δέ, τὰ τῆς ψυχῆς,
πάντα ἐκ τοῦ δούλου σου χαλεπὸν, συμπαθεστάτῳ
ἄνελε, οἰκτῶ ἱκετεύω ὁ ταπεινός, ἀπόρου ἀπὸ γλώτ-
της, στενάζων ἐκ καρδίας, καὶ χαρμονῆς με δεῖξον
ἐμπλεων.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Νικήσαιτο πταισμάτων μου τὴν πληθύν, εὐ-
σπλαγχνίας τὸ ἄμετρον πέλαγος, σοῦ ἀγαθῆ,
δέξαι δέ μου δέησιν πενιχράν, καὶ τὰς αἰτήσεις
πλήρωσον, δύνασαι γὰρ πάντα ὡς πανσθενοῦς, δε-
σπότης Θεοῦ μήτηρ, εἰ νεύσεις μικρὸν μόνον, πρὸς
τὴν ἐμὴν οἰκτρὰν ταπεινώσιν.

Ἀξίον ἐστὶ ὡς ἀληθῶς.

Τὸν τῆς μετανοίας καθηγητήν, καὶ τὸν μονα-
ζόντων ἀντιλήπτορα καὶ φρουρὰν τὸν ἀπὸ κοι-
λίας μητρὸς ἡγιασμένον τὸν Πρόδρομον Κυρίου
ὑμνοῖς τιμήσωμεν.

Μείζονος κριθέντα τῶν προφητῶν, σέ τὸν τῆς
ἐρήμου, μέγαν ὄντως καθηγητήν, κήρυκα τὸν
θεῖον καὶ Βαπτιστὴν Κυρίου, τὸν πρόδρομον τὸν μέ-
γαν ὑμνοῖς τιμήσωμεν.

Τὸν τοῦ Ζαχαρίου θεῖον βλαστόν, καὶ τῆς Ἐλι-
σάβετ τὴν παγκόσμιον χαρμονήν, τὴν φωνὴν
τοῦ λόγου τὸν λύχνον τοῦ ἡλίου, τὸν Πρόδρομον
Κυρίου, ὑμνοῖς τιμήσωμεν.

Πρόδρομε Κυρίου καὶ Βαπτιστά, λύχνε τοῦ ἡλίου
έοσφόρε φωταγωγέ, τὴν έσκονισμένην τοῖς πά-
θεσι τοῦ βίου ψυχὴν μετὰ τὴν ἀθλίαν σὺ φωταγώγησον.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε
Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ ἅγιοι πάν-
τες, μετὰ τῆς Θεοτόκου ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ
σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἰτα τὸ Τρισάγιον Παναγία Τριάς. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ
έστιν ἡ Βασιλεία. Τὰ συνήθη Τροπάρια καὶ τὸ παρὸν
Τροπάριον, ἤχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Φίλε παθημάτων κοινωνέ, Πρόδρομε Προφῆτα,
καὶ μῦστα καὶ Βαπτιστὰ τοῦ Χριστοῦ, πάντων
ἡμῶν μνήσθητι τῶν σέ τιμώντων πιστῶς, Ἰωάννη
πανεύφημε, καὶ ρῦσαι κινδύνων πάσης περιστάσεως,
ἐκ τῶν βελῶν τοῦ ἐχθροῦ, σώους καὶ ἀτρώτους φυ-
λάττων, πάστας ταῖς πρεσβεαῖς σου ὅπως σέ χρεω-
στικῶς αἰεὶ δοξάζομεν.

Καὶ Ἀπόλυτις Τέλος τῆς τοῦ Προδρόμου παρακλήσεως.

Τῷ δὲ Θεῷ δόξα καὶ κλέος.

Βαπτιστὰ Κλυθι, τῶν λιτῶν σου οἰκέτου.

Αἰτήσεως πέρας δέ, πλήρες οἱ δίδου.